

Μάριος Καρακατσάνης



Το πηγάδι

Το πηγάδι

Το πηγάδι

Στον πάτο ενός πηγαδιού μπορεί να κρύβεται
όλο το νόημα της ζωής σου,
ένα νόημα που δυστυχώς θα πρέπει να το ανακαλύψεις
βλέποντας όχι μόνο τις ευχές,
αλλά και τους εφιάλτες σου να πραγματοποιούνται...

-**Έ**λα λοιπόν... Τι περιμένεις! **Ρίξε το!** φώναξε με ανυπομονησία η Μάρθα στον Άντονι παροτρύνοντάς τον να πετάξει το κέρμα που κρατούσε στον υγρό πάτο του πηγαδιού που βρισκόταν στην είσοδο ενός καταπράσινου δάσους, λίγο πιο έξω από το μικρό χωριό όπου ζούσαν.

-Έλα τώρα αυτά είναι για μικρά παιδιά! της απάντησε εκείνος γελώντας, δείχνοντάς της έτσι την δυσπιστία του για αυτό που τον έβαζε να κάνει.

-Τώρα θα το κάνεις ή όχι; τον ρώτησε ελαφρώς νευριασμένη που της χάλαγε την χαρά να τον δει να εύχεται κάτι για την σχέση που είχαν συνάψει εδώ και λίγο καιρό οι δυο τους.

Η Μάρθα, αν και ήταν μονάχα 15 ετών, εδώ και καιρό ζούσε σε έναν δικό της φανταστικό κόσμο. Ως παιδί χωρισμένων γονιών δεν κατάφερε να ξεπεράσει ως τώρα την εγκατάλειψη του πατέρα της. Ήταν το ίδιο ψυχικά αδύναμη όπως και η μητέρα της. Όταν πια και αυτή αποφάσισε να την εγκαταλείψει και μάλιστα με τον χειρότερο τρόπο, η Μάρθα ήταν μονάχα οκτώ ετών. Γυρνώντας μια μέρα από το σχολείο, την είδε να αιωρείται κρεμασμένη από το μικρό δοκάρι του σπιτιού τους, μέλλοντας να μείνει η εικόνα αυτή χαραγμένη μια για πάντα στο αθώο μυαλούδάκι της. Μεγαλώνοντάς την η γιαγιά της με την βοήθεια σχεδόν ολόκληρου του χωριού, η Μάρθα μεγάλωσε μαθαίνοντας να εξαρτάται πάντα από τους άλλους. Κανείς δεν την δίδαξε να βασιζεται στις δικιές της δυνάμεις. Γιατί όλοι την λυπόντουσαν.

Μπορεί να μην ήταν τόσο αφελής, για να πιστεύει ότι ρίχνοντας ένα κέρμα στον πάτο ενός πηγαδιού θα έφτιαχνε την ζωή της με τον άνθρωπο που αγαπούσε, ωστόσο της άρεσε να παρατηρεί τις πράξεις των ανθρώπων. Βλέποντάς τους να κάνουν διάφορα πράγματα, μπορούσε και καταλάβαινε τις προθέσεις τους. Και αυτό ακριβώς ήθελε να δει και με τον συνομήλικό της Άντονι. Αν πετούσε, δίχως πολλά σχόλια, το κέρμα και έκανε μια ευχή, θα σήμαινε ότι σκεπτόταν το ίδιο σοβαρά με εκείνην τη σχέση τους. Ότι δεν θα την παρατούσε και αυτός! Ότι θα έκανε ό,τι κάνει ένας αληθινά ερωτευμένος

άνθρωπος! Θα βασιζόταν ακόμα και στην πιο γελοία λεπτομέρεια προκειμένου να κρατήσει η αγάπη τους για πάντα.

Βέβαια δεν της εξασφάλιζε κανείς ότι η ευχή που θα έκανε ο Άντονι θα αφορούσε αυτούς τους δύο, αλλά τι άλλο θα μπορούσε να ευχηθεί; Η ζωή του πήγαινε πάρα πολύ καλά. Οι γονείς του είχαν αρκετά χρήματα, μιας και ο πατέρας του ήταν από τους μεγαλύτερους κτηνοτρόφους του χωριού. Και φυσικά ποτέ δεν του είχε λείψει ο,τιδήποτε και απ' ό,τι φαινόταν, ποτέ δε θα του έλειπε κάτι. Άρα το μόνο που χρειαζόταν, ήταν μια σωστή γυναίκα που να τον προσέχει και να τον αγαπά για όλη της την ζωή!

Η γυναίκα αυτή σύμφωνα με την Μάρθα, υπήρχε είδη και στεκόταν ακριβώς δίπλα του. Αλλά το γεγονός ότι ο Άντονι δεν σκεφτόταν όπως εκείνη, της έδειχνε ότι προφανώς εκείνος δεν συμμεριζόταν τα ίδια όνειρα με εκείνη. Πράγμα που δεν αλήθευε, μιας και ο Άντονι την αγαπούσε πάρα πολύ. Απλά βάσιζε τα όνειρα του σε αυτά που μπορούσε ο ίδιος να κάνει και να ελέγξει και όχι σε ανόητες ευχές. Ίσως να του έλειπε λίγο ο ρομαντισμός, αλλά από την άλλη ήταν ένα παιδί που μπορούσες πραγματικά να βασιστείς επάνω του. Γιατί ήξερε τι έπρεπε να κάνει σε κάθε στιγμή της ως τώρα ζωής του, βασιζόμενος πάντα στις δικές του δυνάμεις. Και αυτή ήταν η χαοτική διαφορά που διαχώριζε τον Άντονι από την Μάρθα.

-Δεν με αγαπάς, έτσι δεν είναι; τον ρώτησε η Μάρθα έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

-Μα τι είναι αυτά που λες; Επειδή δεν πετώ ένα κέρμα σε αυτό το ηλίθιο πηγάδι συμπέρανες ότι δε σε αγαπάω; την ρώτησε και εκείνος με την σειρά του προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

-Όχι Άντονι! Αλλά επειδή δεν θες να κάνεις όνειρα **που να με συμπεριλαμβάνουν!** του απάντησε η Μάρθα ξεσπώντας σε λυγμούς.

Βλέποντάς την σε αυτή την κατάσταση, ο Άντονι άπλωσε το χέρι του και της χάιδεψε απαλά το μάγουλο. Μα η Μάρθα νιώθοντας το άγγιγμα του, σήκωσε απότομα το χέρι της και με μια βίαιη κίνηση έσπρωξε μακριά το δικό του.

-Τώρα ποιος δεν αγαπάει ποιον; την ρώτησε ξανά θέλοντας να την φέρει στο φιλότιμο.

Μα η αντίδραση της Μάρθας τον αιφνιδίασε πάρα πολύ. Σπρώχνοντάς τον μακριά της, με όση δύναμη είχε, κατάφερε και τον πέταξε κάτω στο χώμα. Την ίδια στιγμή, εκείνη ανέβηκε στα χείλη του πηγαδιού και ισορροπώντας όσο μπορούσε γύρισε και τον κοίταξε όπως στεκόταν σασισμένος κάτω στο χώμα.

-Εγώ θα πέθαινα για εσένα... ΕΣΥ; τον ρώτησε κοιτάζοντας τον με ένα ύφος που όμοιο του ο Άντονι δεν είχε ξαναδεί στο άλλοτε γλυκό της προσωπάκι.

-ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΚΕΙ! ΚΑΤΕΒΑ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΤΩ! της φώναξε ο Άντονι έντρομος καθώς σηκωνόταν όρθιος.

Η Μάρθα κοιτώντας τον με το ίδιο σοβαρό ύφος, κοίταξε για λίγο τον Άντονι και αμέσως μετά το βλέμμα της στράφηκε προς τον πάτο του πηγαδιού. Άξαφνα είδε να σχηματίζεται μέσα στο βρώμικο νερό του μια γνώριμη φιγούρα. Ήταν της μητέρας της. Μέσα από τα νερά του, δύο χλωμά χέρια ξεπρόβαλαν όπου σταδιακά άνοιγαν με τις παλάμες τους ανοικτές φωνάζοντας της:

“Έλα σε εμένα... Εδώ δεν θα σε προδώσει ποτέ κανείς...”

-Μαμά; μουρμούρισε η Μάρθα παραπατώντας ελαφρά πάνω στα φαρδιά πέτρινα χείλη του πηγαδιού.

Ανάμεσα από αυτά τα δύο χέρια άρχισε να ξεπροβάλει αργά, αλλά σταθερά και το χλωμό κεφάλι της μητέρας της, μέχρι που βγήκε όλο έξω από το βρώμικο νερό. Τα βρεγμένα της μαλλιά κολλούσαν επάνω στο κρανίο της, ενώ τα μελανιασμένα νεκρά της μάτια, την κοιτούσαν με ένα ύφος που την καλούσαν εκεί κάτω. Στον υγρό αυτό τάφο.

-Μανούλα; ρώτησε ξανά η Μάρθα απλώνοντας τα τρεμάμενα χέρια της προς τα κάτω.

Ο Άντονι έχοντας σηκωθεί πια όρθιος έτρεξε αμέσως προς το μέρος της φωνάζοντας το όνομά της, μη μπορώντας να πιστέψει αυτό που συνέβαινε. Όλα είχαν γίνει τόσο γρήγορα για αυτόν, που δεν ήξερε πώς να αντιδράσει.

“Έλα αγάπη μου, εδώ είμαστε και σε περιμένουμε ΟΛΟΙ!” άκουσε να της λέει για άλλη μια φορά η μητέρα της, περνώντας της την ιδέα πως βρισκόταν εκεί και ο πατέρας της και την περίμενε.

Την ώρα που έτρεξε ο Άντονι προς το μέρος της, με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, η Μάρθα γύρισε προς το μέρος του και αφού του χαμογέλασε γλυκόπικρα, λίγα εκατοστά πριν την φτάσει, εκείνη πήδηξε με φόρα μέσα στο πηγάδι.

-ΟΧΙΠΙΠΙΠΙΠΙΠΙΠΙ..... ακούστηκε η σπαρακτική φωνή του Άντονι που ούρλιαζε καθώς κοίταζε μέσα στον σκοτεινό υγρό πάτο του πηγαδιού.

-Γιατί το έκανες αυτό αγάπη μου... ούρλιαξε για άλλη μια φορά ο Άντονι, αφήνοντας τα δάκρυά του να γίνουν έναν με το βρώμικο νερό της πέτρινης αυτής κατασκευής.

Βλέποντας το άψυχο κορμί της Μάρθας να κείτεται με μια ανατριχιαστική στάση, δίνοντας του να καταλάβει ότι είχε σπάσει σχεδόν όλα τα κόκαλα του σώματος της, ο Άντονι έβγαλε ένα κέρμα από την τσέπη του.

-Εύχομαι να βρεις έναν τρόπο και να γυρίσεις ξανά κοντά μου... Το εύχομαι με όλη μου την καρδιά... Μια καρδιά που ποτέ δεν κατάλαβες πόσο σε αγάπησε.

Και λέγοντας αυτά πέταξε το κέρμα μέσα στο πηγάδι.

Τρέχοντας ξανά πίσω στο χωριό για να καλέσει βοήθεια, ο Άντονι έφυγε από εκεί ορκίζόμενος ότι δε θα πατούσε ποτέ ξανά το πόδι του στο μέρος αυτό. Ένα μέρος που του πήρε ό,τι πιο πολυτιμότερο είχε, την αληθινή αγάπη της ζωής του.

Εξηγώντας σε όλους ό,τι αντιλήφτηκε ο Άντονι, ό,τι συνέβη, μαζεύτηκε μια ομάδα χωριανών με σκοπό να βγάλουν έξω το κορμί της δύστυχης κοπέλας ώστε να το θάψουν όπως έπρεπε. Μα φτάνοντας εκεί δεν υπήρχε τίποτα για να μαζέψουν. Το μόνο που πράγμα που υπήρχε εκεί και τους περίμενε, ήταν το πέτρινο πηγάδι το οποίο πέρα από το βρώμικο νερό του δεν είχε τίποτε άλλο μέσα του.

-Τι εννοείτε δεν υπήρχε τίποτα μέσα του; τους ρώτησε ο Άντονι προσπαθώντας ακόμα να συνέλθει από το σοκ του.

-Ήταν άδειο αγόρι μου... Δεν υπήρχε τίποτα μέσα! του απάντησε ένας από τους συγχωριανούς του που είχε πάει και εκείνος για να βοηθήσει.

-Αδύνατον! **Το είδα με τα μάτια μου σας λέω!** τους φώναξε ξεσπώντας σε λυγμούς, μη ξέροντας τί άλλο να κάνει.

-Σε πιστεύουμε Άντονι! άκουσε να λέει ο πατέρας του, που στεκόταν ακριβώς δίπλα του, με ψύχραιμη φωνή, προσπαθώντας να τον κάνει να ηρεμήσει.

-Πρέπει να την βρείτε! Πρέπει να την βρείτε... μουρμούρισε αυτή την φορά ο Άντονι.

-Δε γίνεται να την αφήσουμε εκεί... κατέληξε πέφτοντας λιπόθυμος στα χέρια του πατέρα του.

Μα δεν την βρήκαν ποτέ, όσο και αν έψαξαν. Σ' αυτό το μικρό χωριό, που ούτε η άλλος οι προκαταλήψεις βασιλεύαν, δεν άργησαν να αποδώσουν αυτό το συμβάν στην κακοτυχία που ακολουθούσε το κορίτσι αυτό από πολύ μικρή ηλικία. Θάβοντας ένα άδειο ξύλινο φέρετρο στο νεκροταφείο του χωριού, της έκαναν μια τυπική ταφή για να μπορούν να της ανάβουν ένα καντήλι όλοι αυτοί που είχε αφήσει πίσω της και την θυμόντουσαν ακόμα.

Η γιαγιά της, έχοντας χάσει πια και το μονάκριβό της εγγόνι, δεν είχε πια λόγο για να ζει. Έτσι, λίγους μήνες μετά τον θάνατο της Μάρθας, την βρήκαν και εκείνη πεθαμένη στο κρεβάτι της, κρατώντας ακόμα στην μαραζωμένη αγκαλιά της την φωτογραφία της αγαπημένης της εγγονής, αλλά και της αδικοχαμένης κόρης της. Έκανε γενναία υπομονή μήπως και όλα αυτά ήταν ένα λάθος και την έβρισκαν τραυματισμένη κάπου μέσα στο δάσος, αλλά βλέποντας ότι περνούσε ο καιρός δίχως να μάθει νέα της, παραδόθηκε και εκείνη στον θάνατο έχοντας στην γερασμένη της καρδιά μονάχα ένα συναίσθημα, πικρία.

Περνώντας τα χρόνια μονάχα ο Άντονι επισκεπτόταν πια τον άδειο της τάφο στο νεκροταφείο του χωριού και μερικοί κάτοικοι που ακόμα θυμόντουσαν αυτήν και την ιστορία της με θλίψη. Μέχρι που την ξέχασαν και αυτοί και έμεινε μονάχα ο Άντονι. Βλέποντάς τον όμως ο πατέρας του να βυθίζεται όλο και πιο πολύ στην άβυσσο της μοναξιάς, αποφάσισε να τον στείλει

στην μεγαλούπολη με την δικαιολογία ότι χρειαζόταν εκεί έναν δικό του άνθρωπο να προσέχει ένα από τα παραρτήματα της επιχείρησή τους. Πίστευε ότι εκεί θα κατάφερνε να ξεχάσει την Μάρθα, μιας και οι ευκαιρίες που θα είχε για να γνωρίσει μια άλλη κοπέλα σε ένα τόσο μεγάλο μέρος, θα ήταν πάρα πολλές. Και αν γινόταν αυτό, θα έκανε ότι περνούσε από το χέρι του για να δει τον γιο του ξανά ευτυχισμένο.

Δεν τον ένοιαζε τι κοπέλα θα του έφερνε, εξ άλλου ποτέ δεν ήταν άδικος με κανέναν άνθρωπο. Δεν τον ένοιαζε τι χρώμα θα είχε, ή αν θα ήταν φτωχιά ή πλούσια. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να κάνει τον γιο του ευτυχισμένο. Όπως τον έκανε ευτυχισμένο και η Μάρθα, που δεν θα ξεχνούσε ποτέ τον θαυμασμό, αλλά και την αγάπη που είχε ο Άντονι στα λόγια του, κάθε φορά που μιλούσε στον πατέρα του για εκείνην.

Και τώρα τον έβλεπε να μαραζώνει από τον καημό του, κάνοντας τον πατέρα του να νοσταλγεί τις ξέγνοιαστες εκείνες μέρες, τότε που τον είχε βάλει ο Άντονι να του υποσχεθεί πως όταν μεγάλωναν και οι δύο, θα τους έχτιζε ένα όμορφο σπίτι δίπλα στο δικό τους, ώστε να ζήσουν όλοι μαζί ευτυχισμένοι σαν οικογένεια, μια οικογένεια που η Μάρθα είχε στερηθεί από πολύ μικρή. Και εκείνος ήθελε με τόση χαρά να της προσφέρει μια νέα αρχή. Και ο πατέρας του συμφώνησε αμέσως, δίχως να χρειαστεί να του πει δεύτερη κουβέντα, υπερήφανος για την σωστή ανατροφή που είχε δώσει στον γιο του. Ήξερε πως ο Άντονι ήταν εργατικό και φιλότιμο παιδί, πως θα ήταν ένας άξιος κληρονόμος όλων αυτών που είχε φτιάξει με τόσο μόχθο και κόπο.

Μα τώρα όλα αυτά πια άνηκαν στο παρελθόν. Το μόνο που είχε πλέον σημασία ήταν ο γιος του να έβρισκε και πάλι την ευτυχία που του άξιζε. Λένε ότι ο χρόνος είναι ο καλύτερος γιατρός κι έτσι ήλπιζε ότι θα έκανε το ίδιο καλό και στον γιο του. Αλλιώς ήταν διατεθειμένος να παρατήρει κυριολεκτικά τα πάντα, προκειμένου να στηρίξει τον γιο του και να του παρέχει ό,τι ψυχολογική βοήθεια χρειαζόταν, όσο ακριβή και αν ήταν. Τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία, έλεγε πάντα στην οικογένειά του.

"Σήμερα τα έχουμε αύριο όχι... Για αυτό πρέπει να είμαστε πάντα μια γροθιά μεταξύ μας, μια οικογένεια που τίποτα δεν μπορεί να την διχάσει και να την διασπάσει. Κρίνε αυτόν που έχεις κοντά σου από την αγάπη και τις θυσίες που κάνει για εσένα και όχι από το τί ρούχα φοράει..."

Μ' αυτές τις αρχές μεγάλωσε τον Άντονι. Με αυτά τα λόγια τον έμαθε να σέβεται και να αγαπά τους άλλους. Βασιζόμενος στον άνθρωπο και όχι στην οικονομική του κατάσταση. Γι' αυτό του είχε τόσο άπλετη εμπιστοσύνη. Γι' αυτό θα έκανε και ο ίδιος πράξη τα λόγια αυτά. Γι' αυτό όμως και ο Άντονι δεν θα ξεχνούσε ποτέ την Μάρθα...

"Εγώ θα πέθαινα για εσένα... ΕΣΥ;"

Ήταν τα τελευταία της λόγια λίγο πριν πηδήξει σ' αυτόν τον υγρό τάφο της. Λόγια που, δυστυχώς, τα έκανε πραγματικότητα. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να την ξεχάσει; Πώς ήταν δυνατόν όλη αυτή η τραγωδία να γίνει για το τίποτα; Γι' αυτούς τους λόγους λοιπόν, θα την τιμούσε και θα την αγαπούσε για όσο καιρό ο θεός θα του έδινε ακόμα την δυνατότητα να την θυμάται και να την σκέφτεται. Μέχρι να γεράσει και αυτός και να πάει να την συναντήσει, φτιάχνοντας επιτέλους την οικογένεια που τόσο πολύ ονειρεύονταν. Σαν δύο λαμπερά αστέρια που θα είχαν γίνει ένα με το απέραντο του ουρανού, φωτίζοντας με το αστραφτερό φως τους όνειρα και προσδοκίες ανθρώπων που δεν θα είχαν πού αλλού να στηριχτούν. Και αν κάποιος έκανε μια ευχή κοιτάζοντάς τους και αν τα υπόλοιπα αστέρια έπεφταν παίρνοντας μαζί και τα όνειρα των ανθρώπων, εκείνοι θα στέκονταν για πάντα εκεί θυμίζοντάς τους ότι πάντα θα υπάρχει κάποιος που θα τους ακούει. Αφού την δικιά του ευχή δεν την άκουσε ποτέ κανείς.



15 χρόνια μετά...

-Μη μου πεις ότι φοβάσαι τις ανόητες προκαταλήψεις των γέρων; ρώτησε χλευάζοντας η δεκάχρονη Ελεάνα τον μεγαλύτερο κατά τέσσερα χρόνια αδελφό της.

-Μην είσαι ανόητη! Δεν φοβάμαι τίποτα! απλά το θεωρώ πολύ γελοίο όλο αυτό, της απάντησε ο Τζιν ορθώνοντας το ανάστημά του, προσπαθώντας να κρύψει πράγματι τον φόβο που ένιωθε.

-Ε, τότε τι περιμένεις; Άντε λοιπόν ρίξε το και κάνε μια ευχή! συνέχισε να του λέει δείχνοντας με το βλέμμα της το νόμισμα που κρατούσε σφιχτά στα χέρια του.

-Μα γιατί να χαραμίσουμε ένα νόμισμα για αυτές τις βλακειές; Με πολύ λίγα παραπάνω μπορώ να σου πάρω ένα παγωτό! Θέλεις; την ρώτησε θέλοντας να την δελεάσει μήπως και κατάφερνε με αυτόν τον τρόπο να της αλλάξει γνώμη.

Μα η Ελεάνα κοιτάζοντάς τον συνέχεια με το ειρωνικό της βλέμμα, κουνούσε το κεφάλι δήθεν απογοητευμένη από τις δικαιολογίες που άκουγε από το στόμα του αδελφού της.

-Αν παραδεχτείς ότι φοβάσαι, τότε θα σου επιτρέψω να το βάλεις στην τσέπη και να φύγουμε! Αλλά μη τολμήσεις ποτέ να με ξανακοροϊδέψεις που τα βράδια θέλω να έχουμε το φως τού δωματίου μας ανοικτό! **Σύμφωνοι;** τον ρώτησε δείχνοντάς του πλέον ξεκάθαρα τι είχε στο μυαλό της.

-**Μα δεν φοβάμαι σου εξηγώ!** φώναξε με δύναμη ο Τζιν θέλοντας να την πείσει για το αντίθετο.

Χαμογελώντας η Ελεάνα δίκως να πει απολύτως τίποτα σηκώνοντας το χέρι της πάνω από το πηγάδι, του έδειξε τι έπρεπε να κάνει μιμούμενη στον αέρα την κίνηση ενός

ανθρώπου που αφήνει κάτι να πέσει κάτω. Μόνο έτσι θα την έπειθε.

-Πολύ καλά λοιπόν! Αφού με προκαλείς θα γίνει, άκουσε να της απαντάει ο αδελφός της καθώς τον έβλεπε να πλησιάζει το πηγάδι με αργά, αλλά σταθερά βήματα.

Σφιγγοντας το νόμισμα που κρατούσε όσο πιο πολύ μπορούσε για να κρύψει το τρέμουλο που άρχισε να νιώθει, έσκυψε διστακτικά το κεφάλι πάνω από το πηγάδι.

-Είσαι σίγουρη για αυτό; την ρώτησε ξανά, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια, με την ελπίδα ότι ίσως του την χάριζε.

-Κοίτα να ευχηθείς κάτι καλό! του απάντησε η Ελεάνα χαμογελώντας, πιστεύοντας ότι ο αδελφός της τελευταία στιγμή θα παραδεχόταν ότι φοβόταν και για αυτό τον λόγο του είχε ετοιμάσει ήδη την καζούρα που θα του έκανε σε όλη την διαδρομή για το σπίτι.

"*Εύχομαι αυτό που μου έκανε η αδελφή μου να το πληρώσει...*" σκέφτηκε ο Τζιν έχοντας κλειστά τα μάτια του και αμέσως άφησε το νόμισμα να πέσει κάτω.

-**Το έκανες!!!** φώναξε η αδελφή του αιφνιδιασμένη μη πιστεύοντας στα μάτια της.

Ο Τζιν αμίλητος στεκόταν ακόμα με το κεφάλι προς τον πάτο του πηγαδιού. Ακούγοντας τον ήχο του νομίσματος μόλις έπεσε στο νερό, άνοιξε τα μάτια του και αμέσως χαμογέλασε με ικανοποίηση.

-Ποιος φοβάται μικρή μου αδελφούλα; την ρώτησε έχοντας αυτή την φορά αυτός την ειρωνεία στα χείλη του.

-Τι ευχήθηκες; τον ρώτησε γεμάτη αγωνία η Ελεάνα.

-Να μη σε νοιάζει! Αλλά σε διαβεβαιώνω ότι αν πραγματοποιηθεί η ευχή μου, θα την μάθεις πρώτη! χαχαχα...

Της απάντησε γεμάτος σαρκασμό, αφήνοντάς την σε όλη την διαδρομή για το σπίτι να αναρωτιέται φωναχτά τι μπορεί να ευχήθηκε.

-Ξέρεις ότι πρέπει να κλίσουμε το φως τώρα πιστεύω... της είπε έχοντας ξαπλώσει και οι δύο στα κρεβάτια τους για να κοιμηθούν το ίδιο κιόλας βράδυ.

-Σε παρακαλώ Τζιν, ας το αφήσουμε μόνο για σήμερα! Σε παρακαλώ! του αποκρίθηκε εκλιπαρώντας τον για να της κάνει το κατίρι.

Ο Τζιν ήξερε πόσο πολύ φοβόταν το σκοτάδι η αδελφή του, από πολύ μικρή το φοβόταν και έκλαιγε κάθε φορά που οι γονείς τους έκλειναν σχεδόν όλα τα φώτα του σπιτιού όταν ετοιμαζόντουσαν για να κοιμηθούν. Και επειδή την αγαπούσε πάρα πολύ, ένας από τους λόγους που βρήκε το κουράγιο να κάνει αυτό που έκανε το πρωί, ήταν για τον δει και να παραδειγματιστεί από εκείνον. Πέραν βέβαια από τον εγωισμό που είχε και ποτέ δεν μπορούσε να αντισταθεί σε κάποια πρόκληση.

Βέβαια το γεγονός ότι ευχήθηκε κάτι τόσο άσχημο για την αδελφή του, τώρα που το ξανά σκεφτόταν, θεώρησε ότι ήταν πολύ μεγάλη ανοησία. Αλλά εκείνη την στιγμή η πίεση που ένιωθε, εκεί τον οδήγησε. Από την άλλη όμως ποιος πιστεύει σε αυτές τις βλακείες; Μόνο οι γέροι του χωριού που βάλθηκαν να τρομάξουν τα μικρά παιδιά, λέγοντας τους φανταστικές ιστορίες δήθεν για το καταραμένο πηγάδι του χωριού τους.

Ειδικά όταν τους άκουγε να διηγούνται με τόσο πάθος την ιστορία μιας άτυχης κοπέλας που έπεσε μέσα και δεν την βρήκαν ποτέ, τον έπιαναν τα γέλια! Γι' αυτόν τα πράγματα ήταν ολοκάθαρα! Είτε τους έκανε φάρσα ο νεαρός που τους τα αφηγήθηκε όλα αυτά, είτε η κοπέλα με κάποιον τρόπο κατάφερε και βγήκε από το πηγάδι και γεμάτη τραύματα θα σύρθηκε στο δάσος. Εκεί τα πράγματα ήταν ακόμα πιο απλά. Αδύναμη όπως ήταν και με το αίμα της να μυρίζει παντού, κάποια από τα άγρια ζώα του δάσους την έκαναν γεύμα. Ήταν γνωστό εξ άλλου, ότι το δάσος τού χωριού τους ήταν γεμάτο από λύκους. Για αυτό και οι κυνηγοί τού χωριού έχουν βγάλει του κόσμου τα χρήματα πουλώντας τα τομάρια τους για γούνες. Πως ήταν δυνατόν λοιπόν όλα αυτά να μην τα σκέφτηκε ποτέ κανείς;

Για αυτό όταν θα μεγάλωνε όπως σχεδόν όλοι οι νέοι του χωριού, θα έφευγε κι αυτός για την μεγαλούπολη. Δεν μπορούσε να ζήσει άλλο σε ένα μέρος που, πέραν από τις

ηλίθιες προκαταλήψεις του, δεν είχε τίποτε άλλο να του προσφέρει.

-Εντάξει... Θα σου κάνω το χατίρι αν και δεν το αξίζεις, γιατί εσύ με πίεσες πάρα πολύ εκεί πέρα το πρωί, της απάντησε σαν να την μάλωνε, αλλά δείχνοντάς της ότι την συμπονούσε κιόλας.

Όσο που πέραν από την συμπόνια, αλλά και την κατανόηση που πράγματι της έδειχνε, το έκανε και από τις τύψεις που είχε λόγο της ηλίθιας ευχής που είχε κάνει.

-Σ' ευχαριστώ πολύ αδελφούλη μου... Σου ορκίζομαι ότι δεν θα σε ξαναφέρω σε δύσκολη θέση ποτέ! του είπε ανακουφισμένη από την απάντηση του.

Επικρατώντας για λίγα λεπτά σιωπή, τα δύο αδέρφια βυθίστηκαν σε σκέψεις, αναλογιζόμενοι το καθένα με τον δικό του τρόπο, αυτό που έκαναν το πρωί.

-Να σε ρωτήσω κάτι Τζιν; άκουσε ξαφνικά την αδελφή του να τον ρωτάει ψιθυριστά ώστε να μην ξυπνήσουν τους γονείς τους.

-Πρώτα, της απάντησε ξερά ο αδελφός της απορροφημένος ακόμα από τις σκέψεις του.

-Θα μου πεις την αλήθεια όμως!

-Εντάξει...

-Στην αρχή φοβήθηκες έτσι δεν είναι;

Χαμογελώντας ελαφρά ο Τζιν, κατάλαβε ότι η αδελφή του άρχισε να νιώθει και εκείνη τύψεις για αυτό που του είχε κάνει. Και τώρα την προβλημάτιζε, αν δεν την βασάνιζε, η σκέψη αυτή. Όσο που ήταν μια καλή ευκαιρία να της περάσει το μήνυμα που εκείνος πίστευε ότι έπρεπε να καταλάβει.

-Ναι Ελεάνα φοβήθηκα... της απάντησε δίχως να νιώθει καμία απολύτως ντροπή.

-Τότε γιατί το έκανες; τον ρώτησε ξανά σηκώνοντας ελαφρά το σώμα της από το κρεβάτι, θέλοντας να τον κοιτάξει.

-Γιατί πρέπει να καταπολεμάμε τους φόβους μας! Δεν πρέπει να τους αφήνουμε να μας ελέγχουν! της απάντησε γέρνοντας το κεφάλι του προς το μέρος της κοιτάζοντάς την γεμάτος αγάπη.

Πιάνοντας το νόημα που ήθελε να της μεταφέρει ο αδελφός της, η Ελεάνα κατέβασε το κεφάλι και αμέσως μετά ξάπλωσε ξανά στο κρεβάτι της.

-Σ' ευχαριστώ πολύ Τζιν... είσαι ο καλύτερος αδελφός του κόσμου... του απάντησε κοιτώντας το ταβάνι του δωματίου τους, σκεφτόμενη ότι θα έπρεπε και εκείνη να βρει την δύναμη, αλλά και το κουράγιο, να καταπολεμήσει τις φοβίες της.

Και με αυτές τις σκέψεις τα δύο αδέρφια έκλεισαν τα μάτια τους, νιώθοντας την νύστα, αλλά και την κούραση να τους καταβάλλει.

"*Ελεάνα...*", ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή μέσα από το δωμάτιο.

Επικρατώντας και πάλι σιωπή, ύστερα από λίγο ένα βαρύ σύρσιμο ακούστηκε, σαν κάποιος να σερνόταν στο πάτωμα.

Ανοίγοντας τα βαριά από την νύστα μάτια της, η Ελεάνα κοίταξε για λίγο προς την μεριά του αδελφού της, αλλά βλέποντάς τον να κοιμάται τα έκλεισε ξανά.

"*Ελεάνα...*", ακούστηκε ξανά μια απαλή γυναικεία φωνή να την φωνάζει.

-Ποιος... Ποιος είναι; μουρμούρισε η Ελεάνα έχοντας τα μάτια της ακόμα κλειστά, μη μπορώντας να διαχωρίσει αν έβλεπε όνειρο ή όντως κάποιος την φώναζε.

"*Άνοιξε τα μάτια σου...*", άκουσε την άγνωστη φωνή να της λέει.

Ανοίγοντας τα μάτια η μικρή Ελεάνα και προσπαθώντας να εξοικειωθεί με το φως του δωματίου, έριξε άλλη μια ματιά γύρω της.

-Μαμά; ρώτησε μπερδεμένη δίχως να βλέπει κάποιον εκεί κοντά, πέραν από τον αδελφό της που κοιμόταν.

Ξαφνικά σβήνοντας το φως του δωματίου απότομα, η Ελεάνα ανασηκώθηκε από το κρεβάτι της έντρομη. Γυρνώντας το κεφάλι της δεξιά και αριστερά φώναζε τον αδελφό της πανικόβλητη να ξυπνήσει, μα φαινόταν σαν να μην την άκουγε καθόλου.

-**Άνοιξε το φως!** ούρλιαξε μαρμαρωμένη στο κρεβάτι της, νιώθοντας εντελώς αδύναμη να κάνει το οτιδήποτε άλλο.

“**Ελεάνα...**”, άκουσε ξανά την φωνή να την καλεί, μόνο που αυτή την φορά είδε ένα χέρι από το πάτωμα να αγγίζει το επάνω μέρος του κρεβατιού της.

Ήταν χλωμό, βρεγμένο και με σάπια νύχια. Νιώθοντας τον τρόπο να την κυριεύει, η Ελεάνα άρχισε να ουρλιάζει με όλη της την δύναμη, μα για κάποιον παράξενο λόγο κανείς δεν μπορούσε να την ακούσει.

Δίπλα ακριβώς από το χέρι, που με τα μυτερά του νύχια άρχισε να σκίζει τα απαλά σεντόνια του κρεβατιού, καθώς φαινόταν να βάζει δύναμη για να σηκωθεί όρθιο, άρχισε να ξεπροβάλλει ένα κεφάλι, μπροστά από το υπόλοιπο μέρος ενός σώματος που προφανώς δεν φαινόταν ακόμα. Ήταν και αυτό βρεγμένο, με τα μακριά μαλλιά της κοπέλας που άρχισαν να εμφανίζονται αμέσως μετά, να βρέχουν το ξύλινο πάτωμα του παιδικού δωματίου. Χαμογελώντας της, άφησε να αποκαλυφτούν τα φρικιαστικά σάπια δόντια της, ενώ το βλέμμα της χανόταν πίσω από δύο μαύρες μελανιασμένες τρύπες που είχε για μάτια.

Αφήνοντας έναν υπόκωφο ήχο σαν φίδι που κροτάλιζε, η γυναίκα σηκώθηκε εντελώς όρθια, κοιτάζοντας την Ελεάνα με μια απόκοσμη χαστική όψη.

Νιώθοντας την καρδιά της να πάει να σπάσει, η Ελεάνα την κοιτούσε δίχως να μπορεί καν να ανασάνει. Μην μπορώντας να ελέγξει άλλο τον εαυτό της, ένωσε ανάμεσα στα πόδια της ένα ζεστό υγρό να την πλημμυρίζει κάνοντάς την να παραλύσει ολόκληρη. Η οσμή των ούρων της, σε συνδυασμό με την οσμή της γυναίκας αυτής, έκαναν το μικρό αυτό κορίτσι να βιώνει ολοζώντανο τον φρικτότερό του εφιάλτη.

Βλέποντας την γυναίκα να σκύβει προς το μέρος της, ένωσε την φρικτή της ανάσα να της χαϊδεύει απόκοσμα το τρυφερό της μάγουλο, μέχρι που τα μάτια της έλαμψαν μέσα στο σκοτάδι.

Βρίσκοντας ξανά το κουράγιο να ουρλιάζει, η Ελεάνα φώναζε με όση δύναμη είχε ακόμα μέσα της. Μα όπως και με τις προηγούμενες φορές, δεν την άκουγε κανείς. Απλώνοντας το χέρι προς το μέρος της Ελεάνας, το πλάσμα αυτό άρχισε να αλλάζει σε μια ακόμα πιο τρομακτική μορφή. Πλέον έμοιαζε με

Βλέποντας ότι δεν έπαιρνε καμία απάντηση, αλλά και νιώθοντας μια ξινή μυρωδιά ούρων να του τσουζουν την μύτη, ο Τζιν αμέσως σηκώθηκε από το κρεβάτι του και πήγε στο κρεβάτι της αδελφής του. Έντρομος είδε την μικρή του αδελφή λευκή σαν το χιόνι, με τα μάτια γουρλωμένα και το στόμα της ορθάνοικτο έχοντας ζωγραφισμένο ακόμα τον τρόμο στα μελανιασμένα χείλη του. Της έλειπαν όλα τα δόντια, αφήνοντας πίσω τους μονάχα δύο μαύρα ούλα να δεσπόζουν ανάμεσα από τα χείλη της.

-Θεε μου! Τι έκανα!!! Θεε μου!!!! Άρχισε να ουρλιάζει ο Τζιν παίρνοντας στην αγκαλιά του το παγωμένο της κορμί.

-Συγχώρεσε με... μουρμούρισε σπαράζοντας από λυγμούς, σφίγγοντάς την με όλη του την δύναμη.

Ακούγοντας την πόρτα του δωματίου να ανοίγει απότομα, ο Τζιν δε γύρισε καθόλου το κεφάλι για να αντικρύσει τους γονείς του, οι οποίοι μπαίνοντας μέσα κοιτούσαν σαστισμένοι προσπαθώντας να καταλάβουν τι είχε συμβεί. Αμέσως μετά άρχισαν να ουρλιάζουν και αυτοί, νιώθοντας έναν παγωμένο ιδρώτα να τους κατακλύζει ολόκληρο το κορμί, όταν άρχισαν να συνειδητοποιούν τι ακριβώς είχε συμβεί.

Αμέσως μετά την κηδεία, όλο το χωριό άρχισε να συζητά αναστατωμένο πια, τί λύση υπήρχε γύρω από αυτό το θέμα. Στην αρχή είπαν να ρίξουν τοιμέντο μέσα στο καταραμένο αυτό πηγάδι έτσι ώστε να μη μπορέσει κανείς να το ξανά χρησιμοποιήσει. Μα ήταν μια ιδέα που γρήγορα ναυάγησε, αφού κανείς δεν αναλάμβανε να την φέρει εις πέρας. Όλοι φοβόντουσαν μήπως η κατάρα έπεφτε σε αυτόν που θα το κατέστρεφε. Έτσι καταστάλαξαν σε μια νέα ιδέα. Αφού όλοι συμφώνησαν, αποφάσισαν να περιφράξουν τον χώρο γύρω από αυτό, έτσι ώστε κανείς να μην μπορούσε να το πλησιάσει. Αυτό ήταν κάτι που εύκολα μπορούσε να γίνει δίχως να υπάρξουν συνέπειες, αφού κανείς δεν θα το άγγιζε.

Δίχως να χάσουν άλλο χρόνο, αμέσως ξεκίνησαν να εφαρμόζουν το σχέδιό τους. Αγοράζοντας χοντρό συρματοπλέγμα, άρχισαν να περιφράζουν τον χώρο με ατσάλινου στύλους και γύρω από αυτούς στερέωσαν το συρματοπλέγμα. Τελειώνοντας και αυτό, κρέμασαν

απαγορευτικές πινακίδες που προειδοποιούσαν όποιον τις συναντούσε, ότι απαγορευόταν αυστηρά η διέλευση πίσω από το συρματοπλέγμα.

Μπορεί να φαινόταν γελοίο να συναντούσε κάποιος άγνωστος ένα κυκλικό συρματοπλέγμα και στο κέντρο του ένα πηγάδι, ωστόσο δεν τους ένοιαζε το τι θα έλεγε ο κόσμος. Ούτως ή άλλως δεν είχαν και πολλούς τουρίστες στο χωριό τους. Αυτό ήταν πιο πολύ για την νέα γενιά που θα μεγάλωνε εκεί και έπρεπε να ξέρει πού έπρεπε, και πού όχι, να πάει. Σε συνδυασμό πάντα και με τις συμβουλές των γονιών τους από πολύ μικρά, μεγαλώνοντας δεν θα τους φαινόταν καθόλου παράξενο. Θα ήταν απλά άλλη μια συνήθεια για αυτούς.

Αλίμονο όμως, ποιος μπορεί να τα βάλει με την νεανική επιπολαιότητα, ειδικά όταν πιστεύουν ότι όλοι κάνουν λάθος εκτός από τους ίδιους; Όταν θέλουν να ενθουσιάσουν τους ομοίους τους με το ακαλίνωτο πάθος να ρέει άφθονο στις φλέβες τους; Όταν ο κάθε νέος βλέπει έναν μικρό ήρωα στον εαυτό του; Τότε μόνο ο ίδιος ο Θεός μπορεί να τους βοηθήσει, αρκεί πρώτα... να μην έχει κάνει ανακωχή με τον διάβολο.

Τελειώνοντας το έργο τους οι κάτοικοι του χωριού ένιωθαν πια περισσότερο ασφαλείς, αφού πίστεψαν ότι μπόρεσαν επιτέλους κατά αυτό τον τρόπο να απομονώσουν το κακό.

Μα ήταν πολύ αφελείς που πίστεψαν κάτι τέτοιο. Το ίδιο βράδυ κιάλας που πήγαν στα σπίτια τους για να ξεκουραστούν, άκουσαν ουρλιαχτά λύκων μέσα από το δάσος να σκίζουν με τις φωνές τους την σιωπή της νύχτας. Βγαίνοντας οι νεότεροι έξω με τα όπλα στο χέρι, αποφάσισαν να πάνε προς το μέρος που ακουγόntonουσαν οι φωνές ώστε να δουν τι συμβαίνει. Μιας και ήταν οι κυνηγοί του χωριού, ήξεραν που έπρεπε να πάνε και με πιο τρόπο να παγιδεύσουν την λεία τους. Είχαν καιρό να βρουν λύκο και μιας και τα έξοδα έτρεχαν, δεν θα άφηναν να πάει χαμένη μια τέτοια ευκαιρία. Εξ άλλου είχαν μαζευτεί έξι άτομα και όλα με καραμπίνες στο χέρι. Απ' όσο μπορούσαν να υπολογίσουν, τα ουρλιαχτά αντιστοιχούσαν σε δύο με τρεις λύκους το πολύ. Θα ήταν πολύ εύκολο για αυτούς να τους κατατροπώσουν και γδέρνοντάς τους να μοιραζόντουσαν τα

κρήματα από τις γούνες τους. Ήταν καθαρά μια εύκολη και ομαδική δουλειά. Και με αυτή την σκέψη, ξεκίνησαν για το δάσος.

Πλησιάζοντας προσεκτικά προς τον φράκτη που είχαν τελειώσει το απόγευμα, είδαν έκπληκτοι έναν πολύ γιγαντόσωμο λύκο να παλεύει με τα χοντρά σύρματα. Με το βάρος τού σώματός του, αλλά και με τα δυνατά του σαγόνια, είχε καταφέρει να βουλιάξει αρκετά το πλέγμα ανάμεσα από τους δύο ατσάλениους στύλους. Κοιτάζοντας αμήχανα ο ένας τον άλλο και γνέφοντας συνθηματικά με το κεφάλι τους, όπλισαν ταυτόχρονα και οι έξι τις καραμπίνες τους.

Ακούγοντας ο λύκος τον θόρυβο από τα όπλα, γύρισε αμέσως το κεφάλι του προς αυτούς. Με τα απειλητικά του μάτια να λάμπουν μέσα στο σκοτάδι, άρχισε γρυλίζει αποκαλύπτοντας τους τα αφύσικα τεράστια και αιχμηρά του δόντια. Κάνοντας μερικά βήματα προς το μέρος τους, σταματώντας το γρύλισμα άρχισε αμέσως να ουρλιάζει μέσα στο σκοτάδι. Και τότε, έντρομοι, ένιωσαν μερικά βαριά βήματα να τους πλησιάζουν σχεδόν από παντού. Στην αρχή εμφανίστηκαν μονάχα δύο ζευγάρια μάτια που έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι στα πλάγια από εκεί που βρισκόντουσαν. Βγαίνοντας δύο λύκοι μέσα από τις φυλλωσιές των δέντρων, οι δύο από τους έξι κυνηγούς σημάδεψαν αμέσως αυτούς, ενώ ένας άλλος σημάδεψε τον πρώτο λύκο που είχαν συναντήσει. Οι υπόλοιποι με τα όπλα στο χέρι, κοιτούσαν γύρω τους μήπως εμφανιστούν και οι υπόλοιποι.

-Δεν είναι για να κάνουμε άλλο χρόνο! Σίγουρα θα μαζευτούν και άλλοι, οι λύκοι πάντα συνεργάζονται για το θήραμά τους... **ΠΥΡ!** φώναξε δίνοντας το πρόσταγμα ο συντονιστής της ομάδας.

-**Και όπλιστε αμέσως μετά...** συνέχιζε να φωνάζει καθώς πυροβολούσε τον λύκο που ήταν στα συρματοπλέγματα.

Ένα χαμός από πυροβολισμούς και ουρλιαχτά γέμισε την βραδινή ατμόσφαιρα του δάσους, κάνοντας τους κατοίκους του χωριού να ανατριχιάσουν, ακούγοντας ολοκάθαρα τί συνέβαινε.

Δεχόμενοι έναν καταιγισμό από σφαίρες οι γιγαντόσωμοι λύκοι, κοιτούσαν τους κυνηγούς δίχως να τους πλησιάζουν.

Στέκονταν αφύσικα εκεί όρθιοι και γεμάτοι αίματα από τις πληγές τους, να γρυλίζουν και να αγριεύουν στους κυνηγούς δίχως όμως να πηγαίνουν κοντά τους.

Τελειώνοντας οι σφαίρες και των τριών κυνηγών, ο αρχηγός τους βλέποντας τους λύκους να παραπατάνε, φώναξε να βοηθήσουν και οι υπόλοιποι. Και τότε είδαν επιτέλους και τους τρεις λύκους να σωριάζονται πεθαμένοι στο χώμα.

-Μα γιατί δεν μας επιτέθηκαν; ρώτησε προβληματισμένος ό ένας από αυτούς.

-Δε ξέρω... Ίσως να τρόμαξαν από τον θόρυβο και από την υπεροχή μας... Αλλά και πάλι αν συνέβαινε αυτό θα έφευγαν τρέχοντας, απάντησε ο αρχηγός τους προσπαθώντας να βρει κάποια λογική εξήγηση.

-Πολύ περιεργη συμπεριφορά... μονολόγησε ένας άλλος.

-**Εκτός και αν...** φώναξε άσφωνα ο αρχηγός τους πιάνοντας αμέσως στην ζώνη του τα έξτρα φυσίγγια που είχε μέσα σε αυτήν.

-**Ήταν παγίδα! Θυσιάστηκαν! Γεμίστε γρήγορα ξανά!** ούρλιαξε πανικόβλητος στους άλλους, μα ήταν ήδη πολύ αργά.

Με τον ιδρώτα να κυλάει σε όλο τους το κορμί, οι έξι κυνηγοί είδαν σοκαρισμένοι μια αγέλη από γιγαντώσους λύκους να ξεπροβάλει μέσα από το δάσος. Δεν γρύλισαν ούτε για μια στιγμή. Μονάχα τους κοιτούσαν με τα αστραφτερά τους μάτια καθώς τους πλησίαζαν. Είχαν ένα βλέμμα στα κτηνώδη μάτια τους, που κυριολεκτικά φώναζε από ευχαρίστηση. Ήξεραν πλέον πως ήταν με τα όπλα τους άδεια και δεν μπορούσαν να τους κάνουν κανένα κακό. Αν και όλα έδειχναν πως και γεμάτα να ήταν, δεν θα μπορούσαν να τους κουμαντάρουν τόσους πολλούς, αλλά και τεράστιους όπως ήταν. Εφ' όσον χρειάστηκαν έξι κυνηγοί για τρεις λύκους, σίγουρα δεν θα κατάφερναν να επιβιώσουν αν ήταν όλα αυτά τα κτήνη μαζί. Άρα ο σκοπός του να αδειάσουν τα όπλα τους, κάπου αλλού θα χρησίμευε και όχι για να μην βλάψουν τους λύκους. Και θα πρέπει να ήταν πολύ σημαντικός για να θυσιαστούν τρία από αυτά τα θηρία.

Κάνοντας μερικά βήματα πίσω, οι έξι κυνηγοί βρέθηκαν με τις πλάτες κολλημένες στο χοντρό συρματόπλεγμα. Έχοντας

τους λύκους σε απόσταση αναπνοής από αυτούς, άκουσαν ξαφνικά ένα σύρσιμο να ακούγεται μέσα από το πηγάδι. Αμέσως όλη η αγέλη έκατσε κάτω με τα βλέμματα τους καρφωμένα επάνω στους κυνηγούς.

Γυρνώντας το κεφάλι ο ένας από αυτούς προς τα πίσω, είδε να βγαίνει ένας μαύρος πυκνός καπνός μέσα από το πηγάδι και αμέσως μετά δύο κόκκινα μάτια να ξεπροβάλουν μέσα από αυτόν. Κάνοντας νόημα να γυρίσουν και οι άλλοι, γύρισαν και οι έξι προς την μεριά του πηγαδιού. Τρέμοντας ολόκληροι, είδαν να ξεπροβάλλει μέσα από τον καπνό μια κοπέλα γεμάτη νερά! Έμοιαζε όπως ακριβώς τους την είχαν περιγράψει οι γέροντες του χωριού. Ήταν αυτή που είχε χαθεί πριν πολλά χρόνια. Αμέσως μετά και κάνοντας μερικά βήματα προς το μέρος τους, η γυναίκα αυτή πήρε την μορφή της αδελφής του Τζιν. Με το στόμα ορθάνοικτο και τα μάτια γουρλωμένα, τους κοιτούσε απλώνοντας τα χέρια της προς το μέρος των κυνηγών.

Καταλαβαίνοντας το τέλος που τους περίμενε, η πρώτη σκέψη που ήρθε στο μυαλό και των έξι, ήταν να δώσουν ένα γρήγορο όσο και ανώδυνο τέλος στην ζωή τους.

Και τότε κατάλαβαν γιατί θυσιάστηκαν οι τρεις λύκοι. Για να μην έχουν σφαίρες τα όπλα τους. Αν έκαναν κίνηση να τα γεμίσουν ξανά, σίγουρα θα τους κατασπάραζε η αγέλη που σιεκόταν απέναντι τους και κοιτούσε γεμάτη ικανοποίηση. Πετώντας τα όπλα κάτω, έπεσαν στα γόνατα εκλιπαρώντας για την ζωή τους, μα ο δαίμονας που είχε πάρει πια την κανονική του μορφή δεν έδειχνε να γνωρίζει τι σημαίνει η λέξη έλεος.

Με τα χέρια ακόμα απλωμένα προς το μέρος τους, εκσφενδόνισε έξι αγκάθια από αυτά που προξείχαν από της παλάμες του, πετυχαίνοντας τους στο κεφάλι. Αμέσως και οι έξι άρχισαν να παραληρούν και να χτυπιούνται στο χώμα σπασμωδικά βγάζοντας αίμα από την μύτη, τα ρουθούνια, το στόμα και τέλος από τα αυτιά. Τα αγκάθια βυθισμένα ακόμα στην σάρκα τους, άρχισαν να λάμπουν αποκτώντας μια έντονη κόκκινη λάμψη, που τρεμόσβηνε πολύ έντονα σαν παλμός. Μόλις ο παλμός αυτός εξασθένησε, τα αγκάθια γύρισαν και

πάλι πίσω στον κάτοχο τους, ακριβώς στην θέση που βρισκόντουσαν και πριν. Με την κόκκινη λάμψη να τρεμοσβήνει πλέον στα χέρια του, ο δαίμονας έστρεψε το φολιδωτό του κεφάλι προς τα πίσω, χαμογελώντας ηδονικά μέσα στο σκοτάδι. Με τα κοφτερά του δόντια να λαμπυρίζουν στο ακνό φως του φεγγαριού, έδειχνε ότι απολάμβανε πραγματικά αυτό που συνέβαινε.

“Είναι δικοί σας σςςς πλέον φίλοι μου...”, είπε στα κτήνη με την βαριά απόκοσμη φωνή του, την ίδια στιγμή που σήκωσε το κεφάλι του ξανά κοιτάζοντας τα.

Δίχως να χάσει χρόνο, η αγέλη έτρεξε αμέσως να κατασπαράξει αχόρταγα τα άψυχα πλέον κουφάρια των άτυχων κυνηγών. Το μόνο που άφησαν πίσω τους, ήταν τα ματωμένα ρούχα που φορούσαν οι έξι άντρες.

Βλέποντας οι κάτοικοι του χωριού ότι αργούσαν να επιστρέψουν οι κυνηγοί τους, θέλησαν να πάνε να τους βρουν. Μα το πυκνό σκοτάδι τους έκανε να δειλιάσουν. Έτσι αποφάσισαν να πάνε να τους βρουν με το πρώτο φως του ήλιου. Κανείς τους δεν μπόρεσε να κοιμηθεί, όλοι σκεφτόντουσαν αν θα έβρισκαν τα παιδιά τους ξανά ζωντανά. Μέχρι που η πρώτη ακτίνα του ήλιου έκανε δειλά την εμφάνιση της στο θολό τζάμι του σπιτιού που βρισκόντουσαν όλοι μαζί συγκεντρωμένοι, κυρίως οι γονείς όσο και οι συγγενείς των κυνηγών.

Φτάνοντας μονάχα οι άντρες στο σημείο που είχαν περιφράξει και που ήταν και η είσοδος του δάσους όπου σκόπευαν να ψάξουν, αντίκρισαν έντρομοι ένα έδαφος γεμάτο αίματα και σκόρπιες σάρκες. Μα αυτό που τους γονάτισε πραγματικά, ήταν όταν αντίκρισαν τα ρούχα των παιδιών τους ξεσκισμένα και γεμάτα αίματα, στερεωμένα πάνω στα συρματοπλέγματα. Όλοι έπεσαν στο έδαφος με την καρδιά τους να σπαράζει για το φρικτό αυτό θέαμα που είδαν με τα ίδια τους τα μάτια.

Ήξεραν ότι όλο αυτό ήταν η παραδειγματική τους τιμωρία για αυτό που είχαν κάνει. Για αυτό είχε διαλέξει αυτούς τους έξι, γιατί είχαν συμμετάσχει όλοι τους στην περίφραξη του πηγαδιού. Και σίγουρα θα ερχόταν και η σειρά των υπολοίπων, ήταν απλά θέμα χρόνου.

Γυρνώντας πίσω υποβασταζόμενοι ο ένας με τον άλλο, με το που μπήκαν μέσα στο χωριό, μόλις τους είδαν οι συγχωριανοί τους σε αυτή την κατάσταση κατάλαβαν αμέσως όλοι τι είχε συμβεί. Βάζοντάς τους να καθίσουν στο σπίτι που ήταν συγκεντρωμένοι, προσπάθησαν οι ποιο ψύχραιμοι να τους ηρεμήσουν, αλλά πώς να ηρεμήσεις έναν πατέρα που μόλις έχασε το παιδί του και μόλις τώρα το έμαθε και η μητέρα του; Πώς να ηρεμήσεις μια σύζυγο και το ορφανό της; Και κυρίως πώς να τους πεις ότι κάποια στιγμή θα ερχόταν και η δική τους σειρά;

Όλο το χωριό πλέον είχε βυθιστεί στην δυστυχία του. Μια δυστυχία που δεν έμελε να κοπάσει. Αφού όλοι όσοι θέλησαν να μαζέψουν τα πράγματα τους και να φύγουν μακριά από την κατάρα του πηγαδιού, όπως πλέον την είχαν ονομάσει, κάθε φορά που ξεμάκρινων από το χωριό, μια αγέλη λύκων τους περίμενε αναγκάζοντάς τους να γυρίσουν και πάλι πίσω. Αποκομμένοι από τους πάντες, ένιωθαν κυριολεκτικά σαν πρόβατα που περίμεναν καρτερικά την ημέρα της σφαγής τους, μιας και το κοντινότερο χωριό ήταν αρκετά χιλιόμετρα μακριά τους και για ένα περίεργο λόγο κανείς από τους κατοίκους του δεν τους επισκεπτόταν, αλλά και όσοι είχαν αμάξια, για κάποιο λόγο, κανένα από αυτά δεν έπαιρνε μπροστά.

Κανείς δεν θέλησε να επικοινωνήσει με κάποιον συγγενή του έξω στην μεγαλούπολη, γιατί όλοι έτρεμαν στην ιδέα ότι αν κάποιος έμπαινε μέσα στο χωριό τους, αν βέβαια τα κατάφερνε, η κατάρα αμέσως θα συμπεριελάμβανε και αυτόν. Και κανείς δεν ήθελε να χάσει κάποιον άνθρωπο που αγαπούσε και είχε καταφέρει, δίχως να το γνωρίζει, να φύγει μακριά από αυτό το καταραμένο χωριό όσο ήταν ακόμα νωρίς. Έτσι ο δαίμονας τους κρατούσε όλους δέσμιους, εκμεταλλευόμενος την μεγαλύτερη ανθρώπινη αδυναμία. Αυτήν της αγάπης.

Ο Τζιν βλέποντας όλα αυτά και μη μπορώντας να συγχωρέσει ποτέ τον εαυτό του για την δυστυχία που προξένησε στην οικογένεια του, αλλά νιώθοντας και υπεύθυνος για την δυστυχία του χωριού, προσπάθησε να αυτοκτονήσει αρκετές φορές. Μα στάθηκε τυχερός σε όλες, μιας και οι γονείς του τον προλάβαιναν κάθε φορά. Σαν μια διαβολική συγκυρία,

βρίσκονταν πάντα την ώρα που έπρεπε στον τόπο που έπρεπε για να τον σώσουν. Και ήταν διαβολική, γιατί ένιωθε ότι αυτό που πραγματοποίησε την ίδια του την ευχή, τώρα τον ανάγκαζε να ζει έχοντας για πάντα αυτό το αβάσταχτο βάρος στην συνείδησή του. Μέχρι που βυθίστηκε στην κατάθλιψη, “ταΐζοντάς” τον οι γονείς του μια χούφτα φάρμακα κάθε μέρα, έτσι ώστε να τον κρατούν υποτονικό. Δεν μπορούσαν να τον πάνε σε κάποιο γιατρό στην πόλη. Ήξεραν ότι οι λύκοι δεν θα τους άφηναν να κάνουν ούτε δύο βήματα έξω από το χωριό. Έτσι η ζωή του Τζιν κυλούσε γεμάτη εφιάλτες, που δεν μπορούσαν πια να εκφραστούν από κανένα στόμα. Μονάχα από ένα ακανές βλέμμα, που όμως κανείς γύρω του δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ζώντας ουσιαστικά το υπόλοιπο του, όχι μόνο ως εξόριστος από την ίδια την ζωή, αλλά και από τον θάνατο.

Οι μέρες κυλούσαν η μία μετά την άλλη, γεμάτες αγωνία, φόβο, αλλά και αγανάκτηση. Μια αγανάκτηση που ώθησε κάποιους να πάρουν τα όπλα τους και να προσπαθήσουν να το σκάσουν από το χωριό έτοιμοι να αντιμετωπίσουν το κόστος μιας τέτοιας πράξης. Μα όπως ήταν φυσικό, ποτέ κανείς τους δεν ξαναγύρισε. Δεν βρέθηκε ποτέ κάποιος ζωντανός ώστε να τους πει ότι λίγο πριν πεθάνει, έβλεπε μπροστά στα μάτια του όλους τους αγαπημένους του φίλους και συγγενείς. Στην αρχή σαν φαντάσματα που νόμιζες ότι ερχόντουσαν για να σε απαλλάξουν από το μαρτύριο σου. Μα στο τέλος διαπίστωνες με δάκρυα στα μάτια ότι ήταν προσωποποιημένος ο ίδιος ο διάολος που περίμενε καρτερικά μέχρι να κάνει την επόμενη του κίνηση. Τον έβλεπες να παίρνει μία προς μία τις μορφές όλων των θυμάτων του, μέχρι που στο τέλος σου αποκάλυπτε το αληθινό του πρόσωπο. Και αυτό για να μπορέσει να τραφεί μέσα από την απόλυτη ηδονή που ένιωθε αντικρίζοντας τον τρόπο, αλλά και την απελπισία που έβλεπε με ευχαρίστηση να σχηματίζεται στα μάτια σου, όταν έφτανε η φρικτή ώρα του θανάτου.



Βλέποντας ο Άντονι να μην απαντάει ο πατέρας του σε καμία τηλεφωνική του κλήση, άρχισε να ανησυχεί. Προσπαθούσε εδώ και μήνες να έρθει σε επαφή μαζί του, αλλά όλες τους οι προσπάθειες έπεφταν στο κενό. Όσο και αν χτυπούσε το τηλέφωνο του πατρικού του, ποτέ κανείς δε το σήκωνε. Και αυτό ήταν κάτι που τον ανησυχούσε γιατί, αν όχι ο πατέρας του, η μητέρα του τουλάχιστον βρισκόταν πάντα στο σπίτι.

Έτσι πήρε την απόφαση να πάει στο χωριό να δει ο ίδιος με τα μάτια του τι συνέβαινε. Είχαν περάσει πάρα πολλά χρόνια από την τελευταία φορά που ήταν εκεί και η αλήθεια ήταν πως τους είχε επιθυμήσει. Όχι μόνο τους γονείς του, αλλά και όλους όσους είχε αφήσει πίσω. Ήξερε ότι θα στεναχωρούσε λίγο τον πατέρα του που είχε γίνει ολόκληρος άντρας και ακόμα δεν είχε θελήσει να βρει κάποια μόνιμη σύντροφο, ωστόσο αυτό ήταν ένα θέμα που αφορούσε καθαρά τον ίδιο και κανέναν άλλο.

Φτιάχνοντας πρόχειρα μια μικρή βαλίτσα με τα απολύτως απαραίτητα, ο Άντονι πήρε την πρώτη πτήση που ήταν διαθέσιμη και μέσο αυτής έφτασε στην πλησιέστερη κωμόπολη. Από εκεί νοικιάζοντας ένα μικρό αμάξι, κατευθύνθηκε προς το χωριό του. Φτάνοντας λίγα μέτρα πριν την είσοδο του χωριού, το αμάξι έσβησε απότομα και το άφησε να ρολάρει για λίγα ακόμα μέτρα.

-Τι διάολο αφού έχει βενζίνη... μουρμούρισε απορημένος ο Άντονι κοιτάζοντας τον δείκτη βενζίνης που έδειχνε ότι ήταν γεμάτο.

-Παλιοσαράβαλο... είπε νευριασμένος χτυπώντας με δύναμη το τιμόνι και αμέσως μετά άνοιξε το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου.

Παίρνοντας από μέσα την βαλίτσα που είχε, άρχισε να περπατάει προς το χωριό. Ευτυχώς για εκείνον ήταν μονάχα λίγα μέτρα μέχρι να φτάσει. Εκεί θα εύρισκε κάποιον να ρυμουλκήσουν το αμάξι και να δουν τι έπαθε.

Αποφεύγοντας να πάει από την μεριά του πηγαδιού, μιας και είχε ορκιστεί ότι δεν θα πάταγε το πόδι του εκεί ποτέ ξανά, κατευθύνθηκε προς το χωριό από άλλο δρόμο. Δεν τον ένοιαζε αν θα περπατούσε μερικά πρόσθετα μέτρα ακόμα, αρκεί να απέφευγε το σημείο που του στιγματίσε ολόκληρη την ζωή.

Φτάνοντας επιτέλους στην κεντρική πλατεία του χωριού, έκπληκτος αντίκρισε την ίδια, αλλά και σχεδόν όλο το υπόλοιπο μέρος ερημωμένα.

-Τι στην ευχή συνέβη εδώ... μουρμούρισε κοιτάζοντας όπου έφτανε το μάτι του την απρόσμενη ερημιά που τον περίμενε.

Ξαφνικά ακούγοντας έναν θόρυβο γύρισε ξαφνιασμένος προς τα πίσω του. Έκπληκτος αντίκρισε μια γυναίκα που τον κοιτούσε αποσβολωμένη, έχοντας πέσει η πλαστική λεκάνη με το νερό που κουβαλούσε.

-Κυρία Μάρτζη; την ρώτησε με απορία τρομάζοντας να την γνωρίσει, βλέποντάς την σε μια πραγματικά αθλία κατάσταση.

-Α... Άντονι; Τι γυρεύεις εδώ; **Πως μπήκες;** τον ρώτησε βλέποντάς την να τρέμει ολόκληρη.

-Τι εννοείτε πως μπήκα; την ρώτησε ακόμα πιο παραξενεμένος.

-Ο πατέρας σου το ξέρει ότι είσαι εδώ; τον ρώτησε για άλλη μια φορά, δίχως να απαντήσει στην ερώτησή του.

-Όχι για αυτό ήρθα! Δεν απαντάει σε κανένα τηλεφώνημά μου εδώ και πάρα πολλές μέρες! της απάντησε σχεδόν απολογητικά.

-Έλα γρήγορα μαζί μου... του είπε και άρχισε να τρέχει κάνοντας του νόημα να την ακολουθήσει.

Αδυνατώντας να βγάλει κάποιο συμπέρασμα, άφησε αμέσως την βαλίτσα κάτω και έτρεξε από πίσω της ελπίζοντας ότι εκεί που θα τον οδηγούσε, θα του έδινε κάποιος μια λογική εξήγηση για όλα αυτά.

Βλέποντας την να μπαίνει μέσα σε έναν παλιό στάβλο, πήγε και εκείνος ξοπίσω της μπαίνοντας μέσα. Δίχως να μπορεί να πιστέψει στα μάτια του, αντίκρισε μια ντουζίνα ανθρώπους σε τρισάθλια κατάσταση, ανάμεσα τους και τον πατέρα του, να κάθονται σκόρπιοι στο εσωτερικό του στάβλου ανάμεσα σε άχυρα και στοιβαγμένες μπάλες από σανό.

-Τι είναι όλα αυτά; Θα μου εξηγήσει κάποιος; φώναξε γεμάτος απελπισία πηγαίνοντας προς τον πατέρα του.

-Ωωω Άντονι... του αποκρίθηκε ο πατέρας του γεμάτος απελπισία.

-Δεν έπρεπε να έρθεις γιε μου... κατέληξε να του λέει με δάκρυα στα μάτια.

-Μα τι είναι αυτά που λες πατέρα; Σου τηλεφωνώ εδώ και μήνες και δεν απαντάει κανείς! Η μαμά που είναι; τον ρώτησε κοιτάζοντας γύρω του μήπως και την έβλεπε κάπου ανάμεσα τους.

Αμέσως κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον με θλίψη, κατέβασαν τα κεφάλια μη ξέροντας τι να του πρωτοπουν.

-Η μητέρα σου αγόρι μου δεν τα κατάφερε... πέθανε σε αυτόν εδώ τον αχυρώνα βαριά άρρωστη... του απάντησε ο πατέρας του ξέροντας την επόμενη ακριβώς ερώτηση του γιου του.

-Τι είναι αυτά που λες!!! Γιατί την έφερες εδώ και δε την πήγες στο νοσοκομείο της κωμόπολης; τον ρώτησε κουνώντας τα χέρια του γεμάτος απορία.

Κουνώντας το κεφάλι ο πατέρας του Άντονι, δείχνοντας του την απόγνωση που τον διακατείχε, άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό.

-Κάτσε γιε μου... Έχουμε πολλά να πούμε... Αφού έκανες το λάθος και ήρθες, πρέπει, αν μη τι άλλο, να γνωρίζεις, του είπε κάνοντάς του νόημα να κάτσει σε μια από τις μπάλες σανό που είχε κοντά του.

Και εκεί μέσα στον στάβλο, πλημυρισμένοι από πολλές και διάφορες άσχημες οσμές, ο πατέρας του Άντονι άρχισε να του εξιστορεί τα πάντα από την ημέρα που έφυγε και μετά. Έκπληκτος ο Άντονι άκουγε όλα όσα του έλεγε ο πατέρας του, προσπαθώντας να επικρατήσει η λογική. Μα όλα αυτά που άκουγε ήταν πέρα από κάθε φαντασία, πόσο μάλλον της ανθρώπινης λογικής.

Μέχρι που έφτασαν στην τωρινή κατάσταση. Όπου έντρομος τον άκουγε να λέει πως οι λύκοι τους σπρίμωξαν σε αυτό εδώ το μέρος. Και ότι έπρεπε ο κάθε ένας που πέθαινε από κάποια ασθένεια όπως η μητέρα του, να αφήνουν το πτώμα του έξω από το στάβλο ώστε να το πάρουν οι λύκοι. Αλλιώς έμπαιναν μέσα τα κτήνη και σκότωναν τον πιο υγιή από αυτούς. Τυχαία ανακάλυψαν τι έπρεπε να κάνουν, όταν άρχισαν να σαπίζουν τα πτώματα μέσα στον στάβλο και αναγκάστηκαν να τα βγάλουν έξω, για να μπορούν να ζήσουν οι υπόλοιποι μέσα σε αυτόν. Πολύ γρήγορα διαπίστωσαν, ότι κάθε φορά που το έκαναν αυτό, κανείς δεν τους ενοχλούσε. Στην πορεία ανακάλυψαν πως είχαν και λίγο χρόνο στην διάθεσή τους, ώστε να φέρνουν νερό και λίγα τρόφιμα από τα σπίτια τους για να μην πεθάνουν από την πείνα και την δίψα. Προφανώς ο δαίμονας δεν ήθελε να τους σκοτώσει μονομιάς, αλλά να τους επιμηκύνει το βασανιστήριο. Δείχνοντας να γνωρίζει πολύ καλά, την έμφυτη ανάγκη του ανθρώπου για επιβίωση.

-Και τώρα γιε μου που στα εξηγήσαμε όλα, τίθεται το μεγάλο ερώτημα... **Εσύ** πως έφτασες ως εδώ; Δεν συνάντησες κανέναν λύκο στην διαδρομή σου; Ειδικά μπαίνοντας μέσα στο χωριό; τον ρώτησε γεμάτος περιέργεια, αλλά και ελπίδα μήπως και κατάφεραν να βρουν μια λύση.

-Όχι πατέρα τίποτα. Άφησα το αμάξι εκεί που έμεινε και ύστερα ήρθα περπατώντας ως εδώ... απάντησε ο Άντονι προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά του σκεφτόμενος τον άδικο χαμό της μητέρας του, προκαλώντας ωστόσο το ενδιαφέρον, αλλά και την περιέργεια όλων όσων ήταν εκεί με αυτό που τους απάντησε. Αφού ήταν σε πλήρη αντίθεση με όλα όσα ήξεραν εκείνοι ως τώρα για την κατάστασή τους.

-Και τώρα τι κάνουμε; ρώτησε ένας από τους παρευρισκόμενους.

-Για αρχή χρειαζόμαστε επείγοντως νερό... Αφού η Μάρτζη έχυσε την λεκάνη με το νερό που μας έφερνε, θα πρέπει να πάει κάποιος ξανά... απάντησε ο πατέρας του Άντονι σκεπτικός.

-Θα πάω εγώ πατέρα... απάντησε ο Άντονι δίχως καν να το σκεφτεί.

-Απ' ό,τι φαίνετε οι λύκοι που αναφέρεis για κάποιο λόγο δεν με πλησίασαν... και βέβαια εξαιτίας μου της κυρίας Μάρτζη της έπεσε η λεκάνη με το νερό... συνέχισε ο Άντονι να επιχειρηματολογεί, ξέροντας βαθειά μέσα του ότι αυτό ήταν το δίκαιο και το σωστό.

Δείχνοντας ότι όλοι συμφωνούσαν με αυτή την άποψη, έγνεψαν στον πατέρα του Άντονι ότι έπρεπε να αποδεχτεί την πρόταση του γιου του.

-Εντάξει γιε μου... αλλά σε παρακαλώ πολύ να προσέχεις... μην κάνεις καμιά απερισκεψία... άκουσε να του λέει ο πατέρας του πιάνοντάς τον από τον ώμο και αναστενάζοντας για άλλη μια φορά, δείχνοντάς του πόσο πολύ φοβόταν για αυτό που πάει να γίνει.

-Μείνε ήσυχος πατέρα, αν δω κάτι θα γυρίσω τρέχοντας πίσω... του είπε καθησυχάζοντάς τον ο Άντονι, κρύβοντάς του όμως και μια άλλη πρόθεση που είχε σκοπό να πραγματοποιήσει.

Ότι πέρα από το νερό, ήθελε να πειραματιστεί και με το γεγονός αν θα μπορούσε να φύγει από το χωριό σε αντίθεση με τους άλλους, έτσι ώστε να φέρει βοήθεια.

Ανοίγοντας την πόρτα του στάβλου προσεκτικά, ο Άντονι βγήκε έξω και με γρήγορα βήματα πήγε εκεί όπου είχε συναντήσει την Μάρτζη την πρώτη φορά. Σηκώνοντας από κάτω την λεκάνη, την πήρε στα χέρια του και αμέσως κατευθύνθηκε στο πρώτο πηγάδι που βρήκε μπροστά του. Ξεπλένοντας την καλά από το χώμα, την γέμισε με νερό μέχρι επάνω. Αφήνοντας την εκεί, έτρεξε μακριά από το σημείο που βρισκόταν και κατευθύνθηκε προς την μεριά από που είχε μπει πριν λίγη ώρα στο χωριό. Περιπατώντας πολύ προσεκτικά, έφτασε στο σημείο

που ουσιαστικά ήταν η έξοδος του χωριού. Μα πριν κάνει λίγα βήματα ακόμα, άκουσε μερικά απειλητικά γρυλίσματα στα δεξιά του. Οπισθοχωρώντας κοιτάξε και είδε τρεις μεγαλόσωμους λύκους να τον κοιτάζουν, με ένα βλέμμα που έδειχνε ότι ήταν έτοιμοι να τον κατασπαράξουν αρκεί να έκανε μια λάθος κίνηση.

Συνεχίζοντας να βαδίζει προς τα πίσω, ο Άντονι απομακρύνθηκε από αυτούς φτάνοντας και πάλι στην πλατεία του χωριού. Παίρνοντας την λεκάνη από εκεί που την είχε αφήσει, κατευθύνθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε πίσω στον στάβλο.

Βλέποντας τον να επιστρέφει, όλοι φώναξαν από χαρά ανοίγοντας του αμέσως την πόρτα. Δείχνοντας πραγματικά πόσο πολύ διψούσαν, βγάζοντας ο κάθε ένας τους από μια πλαστική κούπα, άρχισαν να τις βουτάνε μέσα στο λεκάνη γεμίζοντας της με νερό ακατάπαυστα.

-Άργησες λίγο... του είπε ο πατέρας του κοιτάζοντας τον με καχυποψία.

-Ναι...έψαχνα να σας βρω και τίποτα φαγώσιμο... αλλά δεν βρήκα κάτι εκεί που πήγα... του απάντησε ο Άντονι θέλοντας να δικαιολογήσει την αργοπορία του.

-Ναι γιατί μεταφέραμε όσο είχαμε ακόμα χρόνο όλα τα φαγητά στο σπίτι της Μάρτζη. Νερό μπορούμε να πάρουμε από παντού, φαγητά όμως μόνο από εκεί. Και αυτό γιατί δεν ξέραμε πόσο χρόνο είχαμε κάθε φορά στην διάθεση μας, οπότε τα πήγαμε εκεί που έτυχε το σπίτι της να είναι δίπλα σε αυτόν τον στάβλο, του απάντησε ο πατέρας του, καθώς έπινε την τελευταία γουλιά μέσα από το ποτήρι του.

-Και γιατί δεν παίρνετε νερό και από εκεί αφού είναι τόσο κοντά; τους εξέφρασε ο Άντονι μια εύλογη απορία.

-Γιατί το πηγάδι της Μάρτζη είναι το μόνο που αντλεί το νερό του από το ίδιο σημείο με το καταραμένο πηγάδι. Που σημαίνει πώς όλα αυτά τα πτώματα που καταλήγουν εκεί, το έχουν μολύνει... του απάντησε ένας γέροντας που έδειχνε να βρίσκει και πάλι το χρώμα του μετά από τόσο νερό που ήπιε.

-Και που ξέρετε ότι τα πτώματα καταλήγουν εκεί; τους ρώτησε ξανά ο Άντονι θέλοντας να αντιληφθεί πλήρως όλες τις πτυχές της κατάστασης που βρισκόταν.

-Τους βλέπουμε από εδώ που τα σέρνουν με τα σαγόνια τους. Πάντα πάνε προς την μεριά του καταραμένου πηγαδιού, του απάντησε για άλλη μια φορά ο γέρος.

-Ναι αλλά εκεί είναι και η είσοδος του δάσους! Θα μπορούσαν να τα σέρνουν κάπου εκεί μέσα! του απάντησε ο Άντονι θέλοντας να αμφισβητήσει όσο μπορούσε τον γέροντα, μέχρι να μπορούσε να κατασταλάξει σε ένα ασφαλές συμπέρασμα.

-Ναι είναι... του απάντησε ο πατέρας του αυτή την φορά.

-Άλλα ούτως ή άλλως το νερό από το πηγάδι της Μάρτζη βρωμάει αφόρητα, άρα κάτι το μολύνει... κατέληξε προσπαθώντας να καταλάβει τι ακριβώς είχε στον νου του ο γιος του.

-Αν υποθέσουμε ότι εκεί ζει κάτι που ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί καν να το συλλάβει, αυτό από μόνο του είναι υπέρ αρκετό ως αιτία για να βρομίσουν τα νερά; Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει απαραίτητως να υπάρχουν και πτώματα εκεί, τους είπε δείχνοντας πολύ σκεπτικός.

-Θα μας πεις τι ακριβώς σκέφτεσαι μήπως και μπορούμε να σε βοηθήσουμε; τον ρώτησε ο πατέρας του θέλοντας να συμμεριστεί τον συλλογισμό του γιου του.

Δείχνοντας ότι κάτι σκεφτόταν, ο Άντονι έμεινε για λίγα λεπτά σιωπηλός. Βλέποντας ότι όλοι τον κοιτούσαν με αγωνία, θέλοντας να ακούσουν κάτι που ίσως οι ίδιοι να μη το είχαν σκεφτεί και να τους έβγαζε από αυτή την τραγική κατάσταση, αποφάσισε επιτέλους να μοιραστεί τις σκέψεις του.

-Όπως θυμάστε έφυγα από το χωριό για κάποιο συγκεκριμένο λόγο... ξεκίνησε να τους λέει.

-Πιστεύω ότι δε χρειάζεται να αναφερθούμε σε περιττές λεπτομέρειες, μιας και πιστεύω ότι όλοι θα θυμάστε λίγο πολύ τι έγινε, συνέχισε να τους λέει, κάνοντάς τους να αναρωτιούνται που ήθελε να καταλήξει.

-Η ουσία σε αυτά που σας λέω είναι ότι το πτώμα της... της... Μάρθας... δεν βρέθηκε ποτέ... τους είπε με αρκετή δυσκολία θυμούμενος ξανά τα γεγονότα της ημέρας εκείνης.

-Ενώ την είδα με τα ίδια μου τα μάτια να πέφτει μέσα...

Μένοντας μερικά λεπτά σιωπηλός, προσπαθώντας να χαλιναγωγήσει τα συναισθήματα θλίψης που είχαν αρχίσει να τον καταβάλουν, ο Άντονι σφίγγοντας τα δόντια συνέχισε να τους εξηγεί αυτό που σκεφτόταν.

-Που σημαίνει ότι τα πτώματα όχι μόνο δεν τα θέλει εκεί μέσα, αλλά προφανώς έχει κάποιον άλλο χώρο που τα τοποθετεί. Και αυτό ίσως το κάνει για κάποιον συγκεκριμένο λόγο... Που αν τον μάθουμε θα ξέρουμε και πιο είναι το αδύναμο σημείο του...

Θέλοντας να συλλογιστούν λίγο αυτή την εκδοχή που πράγματι δεν την είχαν σκεφτεί, άρχισαν όλοι να αναρωτιούνται αν πράγματι θα μπορούσε να στέκει κάτι τέτοιο.

-Ναι, αλλά τους κυνηγούς τους κατασπάραξαν οι λύκοι! φώναξε ξαφνικά ένας από τους παρευρισκόμενους και ο τελευταίος εν ζωή πατέρας ενός από τους έξι κυνηγούς.

-Ναι σωστά! αναφώνησαν αμέσως και μερικοί άλλοι.

Σύμφωνα με τα νέα αυτά δεδομένα, ο Άντονι βρέθηκε και πάλι σε αδιέξοδο. Μα δεν το έβαζε κάτω. Συνέχιζε να σκέφτεται την θεωρία του, απλά ήξερε ότι της έλειπαν κάποια σημαντικά κομμάτια για να ενώσει το πάζλ.

-Ας τα βάλουμε όλα κάτω από την αρχή... τους είπε ύστερα από λίγη ώρα δείχνοντας ότι δεν είχε σκοπό να παραιτηθεί από τις σκέψεις του.

-Η Μάρθα άκουσα να φωνάζει την μητέρα της, η οποία είχε αυτοκτονήσει, κοιτώντας προς το πηγάδι. Πηδώντας η Μάρθα μέσα, είδα εγώ ο ίδιος όλα τα κόκαλα της σπασμένα και να κείτεται νεκρή στον πάτο του. Αν υποθέσουμε ότι αυτή ήταν η αρχή που ξύπνησε το κακό μέσα στο πηγάδι, μιας και πριν από αυτό το συμβάν δεν γνωρίζουμε να έχει συμβεί κάτι παρόμοιο, είναι γιατί η αυτοκτονία είναι μια πολύ σοβαρή αμαρτία. Και ως γνωστόν, ο διάβολος τρέφεται όχι μόνο με τις αμαρτίες, αλλά και με τα συναισθήματα των ανθρώπων. Και αν αναλογιστεί κανείς ότι εδώ έχουμε διπλή τροφή για τον

διάβολο, τότε και η Μάρθα, εκτός από την μητέρα της, έπεσε θύμα των συναισθημάτων της. Των ίδιων συναισθημάτων που οδήγησαν και την μητέρα της στην αυτοκτονία. Κάτι που ήξερε πολύ καλά αυτό το πλάσμα, αφού προφανώς η αμαρτία της μητέρας της, την οδήγησε στα λημέρια του. Και ξέροντας πλέον τις αδυναμίες και της κόρης, οδήγησε στον θάνατο της αυτοχειρίας, ποιος ξέρει με ποιο τρόπο, και την Μάρθα. Άρα λοιπόν η αρχή έγινε από την μάνα και ακολούθησε με δόλιο τρόπο και στην κόρη. Εδώ να σημειωθεί ότι το πτώμα της Μάρθας ενώ βρισκόταν μέσα στο πηγάδι, ωστόσο εξαφανίστηκε. Είμαστε καλά ως εδώ;

Τους ρώτησε βλέποντας μερικούς να τον κοιτάζουν με απορία, αλλά ευτυχώς οι περισσότεροι έδειχναν να καταλαβαίνουν τι τους έλεγε. Κανείς όμως δεν θέλησε να μιλήσει, ώστε να δουν που ήθελε να καταλήξει.

-Οκ λοιπόν, αφού δεν έχετε καμία απορία συνεχίζω. Μετά από λίγα χρόνια έχουμε τον θάνατο της Ελεάνας, όπου σύμφωνα με αυτά που μου εξηγήσατε, προκλήθηκε από την ευχή του αδελφού της, ο οποίος δεν ήξερε ότι θα υπήρχε αυτή η κατάληξη. Όχι μόνο βρέθηκε το πτώμα της, αλλά είχε ακόμα την έκφραση του τρόμου που την σκότωσε. Εδώ να σημειωθεί ότι το θύμα ήταν μέρος μιας συγκεκριμένης ευχής, η οποία πιθανώς να ήταν η αιτία που δεν χάθηκε το πτώμα της. Και τέλος έχουμε τους έξι κυνηγούς, οι οποίοι δεν ευχήθηκαν ποτέ τίποτα, δεν είχαν τάσεις αυτοκτονίας, αλλά ήταν μέρος των υπαιτιών της ανέγερσης του σιδερένιου φράκτη που όλοι μαζί αποφασίσατε να φτιάξετε. Όπου ουσιαστικά για τον ίδιο λόγο είσατε και εσείς εγκλωβισμένοι εδώ, μέχρι να φτάσει και η δική σας ώρα. Τα πτώματα των έξι κυνηγών είπατε ότι φαγώθηκαν από τους λύκους... Είναι όντως αποδεδειγμένο κάτι τέτοιο; τους ρώτησε θέλοντας να σιγουρευτεί πριν προχωρήσει στον τελευταίο συλλογισμό του.

-Ναι είναι... γιατί βρήκαμε σκόρπιες σάρκες καθώς και μερικά κόκκαλα σκορπισμένα εδώ και εκεί... του απάντησε πάλι, με δάκρυα στα μάτια, ο τελευταίος εν ζωή πατέρας του ενός από τους έξι κυνηγούς.

-Και απ' ό,τι μου είπατε στην αρχή, βρήκατε και τα ρούχα τους πάνω στο συρματοπλεγμα που είκατε φτιάξει... Σωστά;

-Σωστά... του επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά ο πατέρας του κυνηγού σκουπίζοντας τα γέρικα μάτια του.

-Από αυτό εύκολα μπορεί να συμπεράνει κανείς, ότι το έκανε για εκδίκηση προς όλους εσάς, για αυτό που κάνατε. Πέραν όμως από αυτό, μπορώ να υποψιαστώ και άλλον έναν λόγο πολύ πιο σημαντικό ακόμα! Έναν λόγο που βασίζεται εξ ολοκλήρου στις προηγούμενες δύο περιπτώσεις!

-Δηλαδή; τον ρώτησε ο πατέρας του γεμάτος αγωνία, βλέποντας πως οι σκέψεις και οι συνειρμοί που έκανε ο γιος του, δεν ήταν ούτε άστοχοι, αλλά ούτε παράλογοι.

-Να σας περάσει το συναίσθημα του φόβου! Να σας τρομοκρατήσει όσο δεν πάει! Το πλάσμα αυτό τρέφετε μονάχα από συναισθήματα! Το συναίσθημα της απογοήτευσης από την μητέρα της Μάρθας τον έθρεψε, το συναίσθημα της θλίψης της ίδιας της Μάρθας όταν νόμισε ότι δεν την αγαπούσα και τέλος το συναίσθημα του Τζιν για εκδίκηση όταν έκανε την ευχή που έκανε. Από εκεί και πέρα, το αν θα εξαφανίσει ή όχι το πώμα του κάθε ενός, υποθέτω ότι είναι εξαρτώμενο από το τι είδους τροφή έχει να προσφέρει το θύμα στο πλάσμα αυτό. Η Μάρθα χάθηκε γιατί ο πόνος της ήταν πραγματικά τεράστιος και είμαι σίγουρος ότι κάτι θα είδε μέσα στο πηγάδι που θα της τον έκανε ακόμα πιο μεγάλο! Και αν πιάσουμε τα τελευταία της λόγια, τότε αυτό που είδε ήταν πολύ πιθανόν η μητέρα της. Η μικρή Ελεάνα δε χάθηκε γιατί το μόνο συναίσθημα που είχε μέσα στην ψυχούλα της ήταν ο φόβος για το σκοτάδι, επίσης ίσως να την άφησε επίτηδες πίσω έτσι ώστε να την δει ο αδελφός της και πλημυρισμένος από τα συναίσθημα των τύψεων και της ενοχής, να προσφέρει στο πλάσμα αυτό ένα καλύτερο "γεύμα" απ' ό,τι του πρόσφερε η αδελφή του...

-Και τα έξι παιδιά που τα κατασπάραξαν οι λύκοι; αυτά τι "γεύμα" ήταν Άντονι; τον ρώτησε ο πατέρας του κυνηγού ελαφρώς ειρωνικά, μη θέλοντας να πιστέψει ότι ο γιος του, μαζί με τους υπόλοιπους πέντε, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα γεύμα.

-Εδώ κρύβεται όλο το νόημα που επιβεβαιώνει αδιάσειστα την θεωρία μου! Τα παιδιά αυτά δεν ήταν "γεύμα" αλλά δόλωμα! Γιατί να αρκεστεί σε μονάχα έξι άτομα, όταν θα μπορούσε να τα εκμεταλλευτεί με σατανικό πράγματι τρόπο, ώστε να απολαύσει τα μέγιστα συναισθήματα από τις ψυχές ενός ολόκληρου χωριού; Και αν αναρωτιέστε τί εννοώ, θα σας το κάνω πιο λιανά... τους είπε βλέποντας την δυσπιστία ζωγραφισμένη στα πρόσωπα τους.

-Κατ' αρχάς θα πρέπει να βάλετε το μυαλό σας να δουλέψει όπως αυτού του πλάσματος. Όλοι μας έχουμε έναν άγγελο, αλλά και έναν διάβολο μέσα μας. Το θέμα είναι ο κάθε άνθρωπος τι αφήνει να υπεριοχυθεί και τι όχι. Αν εξαφάνιζε τα έξι αυτά πτώματα, **ναι θα φοβόσασταν!** Και σαφέστατα θα σας πλημύριζε **και η οργή!** Αλλά ως ένα σημείο και μονάχα με αυτά τα συναισθήματα! Όπως κάθε σωστός "καλοφαγάς" δεν του αρκεί μονάχα η ποσότητα, αλλά θέλει και την ποιότητα πάνω σε ένα γεύμα. Έτσι λοιπόν τι σκέφτηκε το πλάσμα αυτό; Μα φυσικά αυτό που έπραξε! Αφήνοντάς σας να δείτε ότι τα παιδιά σας κατασπαράχτηκαν από τους λύκους, η οργή που νιώσατε ήταν η **μέγιστή** που θα μπορούσε να σας προσφέρει. Ο τρόμος που σας έκανε να νιώσετε, δίνοντάς σας πλέον μια εικόνα για το τι μπορεί να σας συμβεί, ότι μπορεί δηλαδή να πάθετε και εσείς το ίδιο, αφού ως τώρα δεν ξέρατε ούτε στην Μάρθα τι συνέβη, αλλά ούτε και στην Ελεάνα, απογείωσε τον φόβο σας στα ύψη! Και επιπλέον σας φύτεψε και έξιτρα συναισθήματα! Αυτό της **αγωνίας**, της **αγανάκτησης** καθώς και της **απελπισίας!** Και όπως κάθε καλός μάγειρας, σας άφησε εδώ να "ωριμάσετε" σαν σαλάμια αφήνοντας όλα αυτά τα συναισθήματα να **αναπτύσσονται** όλο και περισσότερο! Έτσι ώστε, μόλις φτάσει η ώρα σας, να είστε πιο "γευστικοί" από κάθε άλλη φορά... Καταλάβατε τώρα;

Κοιτώντας τον όλοι αμίλητοι όσο και σοκαρισμένοι από αυτά που άκουγαν, βυθίστηκαν σε σκέψεις που όλες τους οδηγούσαν στο ίδιο αυτό λογικό συμπέρασμα. Ως τώρα κανένας τους δεν είχε μπορέσει να δώσει μια λογική εξήγηση για αυτό που συνέβαινε και να που τώρα όλα άρχιζαν να ξεκαθαρίζουν.

Όσο και αν τους ενοχλούσε η σκέψη αυτή, ήταν κάτι που έπρεπε να το παραδεχτούν.

-Και τί λύση έχεις να μας προτείνεις; τον ρώτησε ο πατέρας του, δείχνοντας ότι πρώτος από όλους υποστήριζε την θεωρία του γιου του.

Παραμένοντας ακόμα σκεπτικός ο Άντονι, έδειχνε να συλλογίζεται πολύ προσεκτικά τα λόγια του πριν τα ξεστομίσει.

-Αν υποθέσουμε ότι όλα αυτά μας οδηγούν στον σωστό δρόμο, τότε μια είναι η λύση... να τον αντιμετωπίσει ένας άνθρωπος **δίχως** συναισθήματα.

-Αυτό είναι αδύνατον! αναφώνησαν όλοι μαζί και πρώτος από όλους ο πατέρας του.

-Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έχει συναισθημα! άκουσε να λέει κάποιος άλλος.

-Και όμως υπάρχει... κάποιος που αδιαφορεί τόσο για την ζωή, όσο και για τον θάνατο...

Κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον με απορημένο ύφος, στο τέλος τον ρώτησε ο πατέρας του:

-Και ποιος είναι αυτός;

-**Εγώ** πατέρα...

-**Εσύ;** Ακούς αυτά που λες Άντονι; Είναι δυνατόν να λες ότι είσαι εσύ; τον ρώτησε έκπληκτος, ξέροντας πολύ καλά πόσο ευαίσθητος ήταν ο γιος του.

-Και όμως πατέρα... Μετά τον θάνατο της Μάρθας, έπαψε να με ενδιαφέρει οποιαδήποτε χαρά σε αυτή την ζωή που θα ήθελα να την απολαύσω δίχως εκείνη. Και φυσικά είτε θα ζούσα είτε θα πέθαινα μου ήταν παντελώς αδιάφορο! Απλά αντί να θάψω το σώμα μου μαζί με κάποιο άψυχο φέρετρο, αποφάσισα να σου κάνω το κατίρι και να πάω στην μεγαλούπολη γιατί δεν ήθελα να σε βλέπω να υποφέρεις άλλο. Στην ουσία όμως το μόνο που έκανα ήταν να θάψω το σώμα μου εκεί, βυθισμένο στην επιχείρηση μας! Η ψυχή μου όμως, είχε πεθάνει εδώ, σε αυτό το χωριό! του είπε αποφεύγοντας να τον κοιτάξει στα μάτια, μη μπορώντας να δει σε αυτά την απογοήτευσή του.

-Αν υπάρχει κάποιος που έχει τις σωστές βάσεις για να αντιμετωπίσει αυτό το τέρας, αυτός είμαι μονάχα εγώ... Απλά

θέλω λίγο χρόνο για να προετοιμαστώ πλήρως, κατέληξε να λέει έχοντας ακόμα το κεφάλι κατεβασμένο.

-Άντονι... αν έφτασες στο σημείο να νιώθεις έτσι, είναι γιατί άφησες την απογοήτευση και ύστερα την θλίψη σου να σε καταβάλουν! Και όπως εσύ είπες πρώτος, αυτά είναι **συναισθήματα!** Άρα πώς μπορείς να λες ότι θα αντιμετωπίσεις αυτό το πλάσμα, έχοντας πρώτος από όλους την “τροφή” του μέσα σου; τον ρώτησε θέλοντας να τον συνετίσει, μήπως και έβρισκαν κάποια άλλη λύση.

-Μα για αυτό είπα πατέρα ότι θέλω να προετοιμαστώ... γιατί θέλω να αποβάλω αυτά τα συναισθήματα από μέσα μου. Γιατί θέλω να τον αντιμετωπίσω, σαν να έχω πεθάνει από πριν...

Επικράτησε και πάλι για λίγο βαριά σιωπή. Ο πατέρας του δεν ήξερε τί άλλο να του πει. Φαινόταν σα να τα είχε σκεφτεί όλα.

-Και η αγάπη σου για την Μάρθα; τον ρώτησε ρίχνοντας και το τελευταίο του χαρτί στο τραπέζι, μήπως και κατάφερνε να αλλάξει γνώμη στον γιο του.

-Θα την νεκρώσεις και αυτήν; Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρεις;

-Αυτή πατέρα είναι το όπλο μου... του απάντησε εντελώς αιφνιδιαστικά ο Άντονι, αφού ο πατέρας του δεν περίμενε μια τέτοια απάντηση.

-Όσοι πέθαναν από αυτό το πλάσμα, όλοι τους είχαν κάτι κοινό... Αρνητικά συναισθήματα. Φόβο, εκδίκηση, θλίψη, αλλά και απογοήτευση! Κανείς δεν θυσιάστηκε στο όνομα μιας αγάπης! Και κάτι μου λέει μέσα μου ότι αυτό το δώρο από τον Θεό, για ένα τέτοιο πλάσμα θα είναι το δηλητήριό του... Με άλλα λόγια, θα είμαι το τελευταίο του γεύμα... του απάντησε γεμάτος αποφασιστικότητα.

Μη ξέροντας τι άλλο να πει, ο πατέρας του κατέβασε το κεφάλι, όχι μόνο για να κρύψει τις αμφιβολίες του, αλλά και για να μην δει ο γιος του τα δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια του. Νιώθοντας πια έναν ασφυκτικό κόμπο να τον πνίγει, σηκώθηκε από εκεί που καθόταν και έκατσε μονάχος του σε μια απόμερη άκρη τού στάβλου. Και ύστερα επικράτησε πάλι μια αφόρητη σιωπή.

Εκείνη την μέρα δεν συζήτησαν τίποτε άλλο. Τραβήχτηκε ο κάθε ένας τους σε μια γωνιά, σκεπτόμενοι όλοι όμως το ίδιο πράγμα. Αν αυτή ήταν η λύση του προβλήματός τους, ή θα είχαν απλά να αντιμετωπίσουν άλλη μια τραγωδία.

Με την πρώτη ακτίνα του ήλιου, οι λιγοστοί κάτοικοι του χωριού σηκώθηκαν αμέσως εξοικειωμένοι πια από το νέο τους περιβάλλον, αφήνοντας τον Άντονι να ξεκουραστεί και άλλο. Πηγαίνοντας η Μάρτζη να φέρει τρόφιμα, οι υπόλοιποι έμειναν να συζητούν χαμηλόφωνα τα χτεσινά γεγονότα. Κάποιοι συμφωνούσαν με το σχέδιο αυτό, ενώ κάποιοι άλλοι όχι. Και ανάμεσα στους αρνητικούς πρώτος ήταν ο πατέρας του Άντονι.

-Δεν γίνεται να τον αφήσουμε να θυσιαστεί για εμάς... έλεγε και ξανά έλεγε.

-Ακόμα και δικίο να έχει, δεν γίνεται να θυσιαστεί για εμάς! Είναι τόσο νέος! Εμείς αργά η γρήγορα θα πεθάνουμε ούτως ή άλλως, ενώ εκείνος έχει όλη την ζωή μπροστά του! Η ζυγαριά είναι τόσο άνιση! τους έλεγε, αλλά ουσιαστικά ήταν σκέψεις φωνακτές.

-Πατέρα... άκουσαν ξαφνικά την φωνή του Άντονι πίσω τους.

-Είμαι, ούτως ή άλλως, δυστυχιμένος... Δεν το βλέπεις; Τουλάχιστον με αυτό τον τρόπο θα δώσω νόημα στην ζωή μου! Θα έχω έναν σκοπό! του είπε χαμογελώντας για πρώτη φορά μετά από τόσο καιρό.

-Τι σκοπό; Να ζήσεις για να πεθάνεις; τον ρώτησε ο πατέρας του δείχνοντάς του ότι ακουγόταν παράλογος με αυτά που έλεγε.

-Όχι πατέρα, αλλά ότι πέθανα για τον σωστό λόγο! Όλοι αυτοί που χάθηκαν, πήγαν τόσο άδικα, όσο και μάταια. Και ξέρουμε πολύ καλά όσοι ήμαστε εδώ, ότι κοντοζυγώνει και η δική μας σειρά αν μείνουμε άπραγοι! Οπότε άσε με τουλάχιστον να προσπαθήσω να αλλάξω αυτή την κατάσταση! Δεν το κάνω για το χωριό μας μόνο. Το κάνω για το γενικότερο καλό! Δεν γίνεται να αφήσουμε την δύναμη αυτού του πλάσματος να εξαπλωθεί παραέξω! Σήμερα είμαστε εμείς. Όταν τελειώσει με εμάς θα πάει αλλού και μετά αλλού και αλλού! Μπορεί να είμαστε απλοί άνθρωποι πατέρα, αλλά έχουμε μέσα

μας την πνοή του Θεού και έχω σκοπό, πριν αφήσω την τελευταία αυτή πνοή, να του δείξω τι πραγματικά αξίζει! κατέληξε ο Άντονι δείχνοντας σε όλους ότι μόνο την αποφασιστικότητα που τον διακατείχε, αλλά και την γενναιότητα της ψυχής του.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, όχι μόνο ο πατέρας του, αλλά και όλοι όσοι είχαν τις αμφιβολίες τους για το σχέδιο αυτό, δεν έμενε παρά να το αποδεχτούν τελικά.

Γυρνώντας η Μάρτζη με αρκετά τρόφιμα στα χέρια, άρχισε να τους τα μοιράζει με σύνεση, μιας και έπρεπε να βγάλουν όλη την ημέρα τους με αυτά.

Μερικές βαριές πατημασιές που ακούστηκαν πίσω από την πόρτα του αχυρώνα, τους έκαναν όλους να μαζευτούν σε μια γωνιά. Βλέποντάς τους ο Άντονι να κάνουν κάτι τέτοιο, κατάλαβε ότι κάτι επικίνδυνο τους πλησίαζε. Ωστόσο παρέμεινε στην θέση του, θέλοντας να δοκιμάσει τις δυνάμεις του.

Ανοίγοντας η πόρτα του στάβλου πολύ αργά, αλλά σταθερά, άκουσαν έντρομοι όλοι το τρίζιμό της, ένα τρίζιμο που ακουγόταν μόνο αν άνοιγες αργά την παλιά ξύλινη αυτή πόρτα και που πάντα κατάφερνε να τους κόβει την ανάσα. Αμέσως ξεπρόβαλε η ματωμένη μουσούδα ενός γιγαντόσωμου λύκου και ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα εμφανίστηκε ολόκληρος. Βαδίζοντας αργά, λες και έπαιζε με την ψυχολογία τους, κατευθύνθηκε αμέσως εκεί που καθόταν ο Άντονι.

Ανέκφραστος, ακούνητος και κυρίως άφοβος, ο Άντονι κοιτούσε το κτήνος καθώς τον πλησίαζε. Ακουμπώντας την μουσούδα επάνω του, άρχισε να τον μυρίζει από την κορυφή ως τα νύχια. Ύστερα κάνοντας μερικά βήματα πίσω, το κτήνος κοίταξε στα μάτια τον Άντονι σαν να προσπαθούσε να καταλάβει τι σκεφτόταν. Μα ο Άντονι δεν σκεφτόταν απολύτως τίποτα. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να δει αν η θεωρία του ήταν σωστή.

Και ξαφνικά δίχως κανένα ίχνος προειδοποίησης, το κτήνος γρυλίζοντας πήγε προς το μέρος του πατέρα του Άντονι και με μια απότομη κίνηση του ξέσκισε τον λαιμό. Αφήνοντας πίσω του τους πάντες να ουρλιάζουν από τον φόβο τους, κατευθύνθηκε με τα αίματα ακόμα να στάζουν από το στόμα του, προς τον Άντονι. Λες και τον προκαλούσε να αντιδράσει, να

νώσει κάτι. Μα ο Άντονι δε γύρισε καν να κοιτάξει προς το μέρος που πήγε το κτήνος, επίτηδες ώστε να μην επηρεαστεί βλέποντας το θύμα που είχε διαλέξει.

Γρυλίζοντας μπροστά στην μούρη του, τον κοιτούσε με τα διαπεραστικά γυαλιστερά του μάτια καθώς τα σάλια του μαζί με σταγόνες αίματος, έπεφταν επάνω στα πόδια του Άντονι. Δίχως να κάνει τίποτε άλλο, το κτήνος έφυγε από τον στάβλο το ίδιο ήσυχα και απρόσμενα όπως είχε μπει.

Παίρνοντας μια βαθειά ανάσα, ο Άντονι γύρισε πίσω του γεμάτος αγωνία για να δει τι ακριβώς είχε συμβεί. Αντικρίζοντας τον νεκρό κατακρεουργημένο πατέρα του πεσμένο πάνω στα άχυρα του στάβλου, αμέσως το μυαλό του θόλωσε, ένα κύμα οργής, αλλά και μίσους κατέκλισε την ψυχή του, κάνοντάς τον να καταλάβει πόσο δύσκολο ήταν τελικά το εγχείρημα που είχε αποφασίσει να αναλάβει. Βλέποντας όμως τους άλλους να κλαίνε και να σπαράζουν τρέμοντας από τον φόβο τους στην γωνία που καθόντουσαν, κατάλαβε ότι τελικά είχε δίκιο σε όλα όσα έλεγε. Το κτήνος προφανώς είχε έρθει για να ενισχύσει με αρνητικά συναισθήματα τα θύματα του, γιατί προφανώς πλησίαζε η ώρα του επόμενου γεύματος. Έπρεπε πάση θυσία να υπερिσχύσει έναντι των συναισθημάτων του, αλλιώς πολύ σύντομα όλοι αυτοί που στέκονταν μπροστά του, πολύ σύντομα θα γινόντουσαν παρελθόν.

-Ελάτε να τον βγάλουμε έξω, είπε ο Άντονι όσο πιο ψυχρά μπορούσε.

Μα η καρδιά του ήξερε πόσο πολύ πονούσε, πόσες εικόνες πέρασαν από το μυαλό του θυμούμενος τις παλιές καλές εποχές που ο πατέρας του έπαιζε μαζί του όταν ήταν μικρός. Πόσα γέλια και χαρές είχαν ζήσει όλοι μαζί ως οικογένεια. Και τώρα έπρεπε να τον βγάλει έξω, να τον πάρουν τα κτήνη λες και ήταν ένα απλό κομμάτι κρέας.

-Θα τα πούμε σύντομα πατέρα... ήταν το μόνο που του ψιθύρισε στο αυτί λίγο πριν τον σηκώσει για να τον μεταφέρει έξω.

Ακούγοντας ύστερα από λίγο το άψυχο σώμα να κουνιέται, σαν κάποιος να το σέρνει πάνω στο χωμάτινο έδαφος, αμέσως όλοι όσοι ήταν μέσα στον στάβλο κράτησαν την ανάσα

τους, όλοι εκτός από τον Άντονι. Ο οποίος βλέποντάς τους σε αυτή την τραγική ψυχολογική κατάσταση, τους παρακάλεσε όλους πολύ ευγενικά, να μην του ξαναμιλήσει κανείς μέχρι εκείνος να τους πει ότι ήταν έτοιμος. Ο λόγος ήταν πολύ απλός. Φοβόταν μήπως τον επηρεάσουν με την λιγόψυχη και δειλή, συμπεριφορά τους. Έπρεπε να επικεντρωθεί στον στόχο του δίχως να τον επηρεάζει, αλλά και να του αποσπά την προσοχή, τίποτα απολύτως.

Έτσι άρχισε σιγά, σιγά να φέρνει στον νου του εικόνες από γεγονότα που ήξερε ότι θα τον εξόργιζαν. Στην αρχή διάφοροι τσακωμοί από τότε που ήταν ακόμα παιδί. Ύστερα προχώρησε σε διάφορες αποτυχίες της ζωής του από λανθασμένες του επιλογές ως έφηβος. Μετά έφτασε στον άδικο χαμό της Μάρθας. Στην συνέχεια άρχισε να σκέφτεται πρόσωπα και γεγονότα που τον είχαν εκνευρίσει όσο ζούσε στην μεγαλούπολη και τέλος έφτασε στον θάνατο του πατέρα του.

Καταφέρνοντας να ξεπεράσει τα μικρά και ασήμαντα ουσιαστικά γεγονότα της ζωής του, σε σύγκριση πάντα με αυτό που ζούσε τώρα, κατάφερε να προχωρήσει σταδιακά και στα πιο σοβαρά. Μέχρι που έφτασε στο σημείο να τα θυμάται όλα ως μία εντελώς αδιάφορη και ασήμαντη περίοδο όλης της ζωής του. Έτσι φτάνοντας στο σήμερα ήταν σαν να μην είχε γεννηθεί ποτέ, σα να μην είχε ζήσει απολύτως τίποτα. Απλά ανέπνεε γιατί ένιωθε ότι έπρεπε να το κάνει. Αν μπορούσε να το σταματήσει ακόμα και αυτό, το ίδιο σκοτάδι θα συναντούσε και πάλι. Το μόνο που είχε αφήσει, και αυτό σε μια πολύ μακρινή άκρη της καρδιάς του, ήταν η αγάπη που ένιωθε για μια κοπέλα που αν υπήρχε σήμερα εδώ, θα ήταν η μόνη που θα μπορούσε να φέρει ξανά το φως στο απέραντο σκοτάδι της ψυχής του.

-Είμαι έτοιμος, άκουσαν ξαφνικά να τους λέει εντελώς ανέκφραστα ο Άντονι, μετά από αρκετές μέρες απόλυτης σιωπής.

Κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον μη ξέροντας τι να πουν, στο τέλος ένας από τους εξαθλιωμένους εναπομείναντες του στάβλου ρώτησε τον Άντονι.

-Και τώρα τι;

-**Το τέλος...** απάντησε ο Άντονι το ίδιο ψυχρά, δίχως καν να τον κοιτάξει.

Περιμένοντας να βραδιάσει, ο Άντονι τους εξηγούσε το σχέδιό του. Όλοι τον κοιτούσαν με ένα ύφος απορημένο, μη μπορώντας να καταλάβουν πώς άλλαξε τόσο πολύ. Για την ακρίβεια ένιωθαν πως είχαν απέναντί τους ένα πτώμα που τους μιλούσε. Τα λόγια, οι εκφράσεις, τα πάντα επάνω του ήταν όλα τόσο ψυχρά και άτονα, που δε θύμιζαν σε τίποτα τον παλιό καλό Άντονι που γνώριζαν. Ωστόσο αυτό τους έδινε συγχρόνως και την ελπίδα, ότι αφού κατάφερε να πετύχει το πρώτο σκέλος του σχεδίου του, ήταν πάρα πολύ πιθανό να το φέρει και εις πέρας.

-Και πως θα ξέρουμε ότι τα κατάφερες Άντονι; τον ρώτησε ένας από αυτούς.

-Δεν ξέρω... άκουσαν να τους απαντά αφήνοντας τους με την απορία στο στόμα.

-Υποθέτω ότι κάτι θα γίνει που θα σας δώσει να καταλάβετε ότι το χωριό λυτρώθηκε από την μάστιγά του.

Λέγοντάς τους αυτά τους έβαλε σε νέες απορίες, ξέροντας όμως ότι δεν υπήρχε απάντηση σε αυτές. Αφού το να σκοτώσεις το ίδιο το κακό, δεν είναι κάτι που το κάνεις κάθε μέρα.

-Εντάξει λοιπόν, θα... περιμένουμε, του είπε ένας γέροντας δίνοντάς του αμέσως μετά την ευχή του.

Ο Άντονι αφού είπε ό,τι είχε να πει, ξεκίνησε να βάζει σε εφαρμογή το σχέδιό του. Σαν να μην άκουσε την ευχή του γέροντα, αμίλητος από εκείνη την ώρα και μετά, ξεκούμπωσε εντελώς το πουκάμισο που φορούσε και αφού το πέταξε σε μια γωνιά, έβγαλε και τα παπούτσια του. Ύστερα πήρε ένα σκοινί που κρεμόταν πάνω από ένα ξύλινο δοκάρι καθώς και έναν φακό που τον κρατούσαν κρυμμένο για το βράδυ οι παγιδευμένοι κάτοικοι του χωριού και βγήκε έξω από τον στάβλο.

Κοιτώντας για λίγο την πανσέληνο, είδε ότι είχε πάρει το χρώμα του αίματος. Και αυτό τον έκανε να αναρωτηθεί αν αυτό ήταν ένα σημάδι ότι όλα θα πήγαιναν καλά, ή ότι απλά τον περίμενε το ίδιο τέλος με όλους τους άλλους. Μα κουνώντας τους ώμους αδιάφορα, συνέχισε τον δρόμο του.

Βάδισε προς το πηγάδι τής Μάρτζη και φτάνοντας εκεί σκαρφάλωσε επάνω του. Δένοντας το σκοινί που είχε πάρει από τον στάβλο σε μια άκρη από το χερούλι του πηγαδιού πέταξε το υπόλοιπο σκοινί μέσα. Πιάνοντας το σκοινί κατέβηκε σιγά-σιγά φτάνοντας μέχρι τον πάτο του πηγαδιού.

Το σχέδιο του ήταν πολύ απλό. Αφού το πηγάδι αυτό επικοινωνούσε με το καταραμένο πηγάδι, δεν υπήρχε λόγος να διασχίσει ολόκληρο το χωριό για να φτάσει σε αυτό με τον κίνδυνο των λύκων να παραμονεύει. Απλά θα έφτανε εκεί μέσω της υπόγειας στοάς που ένωνε αυτά τα δύο πηγάδια. Μιας στοάς που υπήρχε εδώ και πάρα πολλά χρόνια, αφού μέσα από αυτήν προστατευόντουσαν οι κάτοικοι εν καιρό πολέμου. Και την είχαν φτιάξει επίτηδες να ξεκινά από το πηγάδι της Μάρτζη που βρισκόταν σε μία απόμερη άκρη του χωριού και να καταλήγει στο άλλο πηγάδι, έτσι ώστε βγαίνοντας από εκεί, να φυγαδεύονταν κατευθείαν μέσα στην καρδιά του δάσους.

Η τρύπα που οδηγούσε σε αυτή την στοά, ήταν ακριβώς λίγα εκατοστά επάνω από το νερό του, έτσι ώστε αν κάποιος κοίταζε μέσα να μην καταλάβαινε τίποτα. Από αυτή την τρύπα προφανώς έτρεχαν και τα δύσοσμα νερά του καταραμένου πηγαδιού, μέσα στο πηγάδι της Μάρτζη καθιστώντας το άχρηστο για πόσιμο νερό. Απλά ήλπιζε ο Άντονι να μην ήταν ξεχειλισμένο έτσι ώστε να μην μπορούσε να μπει μέσα στην τρύπα. Γιατί δεν θα μπορούσε να κολυμπήσει τόσο μεγάλη απόσταση κρατώντας την αναπνοή του. Ευτυχώς όμως για εκείνον η στάθμη του πηγαδιού ήταν αρκετή έτσι ώστε να μπορέσει να μπει μέσα στην στοά περπατώντας.

Μπαίνοντας μέσα στην τεράστια υπόγεια τρύπα, ένιωσε αμέσως ένα δυνατό τσούξιμο στα ρουθούνια του από την ανυπόφορη μπόχα των νερών. Ανάβοντας τον φακό που κρατούσε στα χέρια του, άρχισε να βαδίζει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, υπολόγισε ότι είχε διασχίσει περίπου την μισή διαδρομή κάτω από το χωριό. Περπατώντας και άλλο, συνάντησε έκπληκτος λίγα μέτρα πιο κάτω μια δικάλα, την οποία κανείς δεν τον είχε ενημερώσει ότι υπήρχε.

Αποφασισμένος να ανακαλύψει που οδηγούσε η νέα αυτή διαδρομή, ακολούθησε την δικάλα πιστεύοντας ότι στο τέλος

της κρυβόταν κάτι σημαντικό. Και πράγματι, λίγα μέτρα από την είσοδο της, βρέθηκε σε ένα περιεργο και σκοτεινό δωμάτιο. Φωτίζοντας με τον φακό του για να δει καλύτερα, παρατήρησε ότι ήταν ένα χωμάτινο κτίσμα, το οποίο στο κέντρο του είχε έναν κύκλο από έξι ανθρώπινα κρανία όπου επάνω από κάθε κρανίο ήταν στερεωμένο ένα μαύρο βότσαλο.

-Αυτά μάλλον είναι από τους κυνηγούς... μουρμούρισε σκεπτικός ο Άντονι.

Ύστερα φωτίζοντας λίγο παραπέρα, είδε ότι στο τέλος του αριστερού τοίχου του δωματίου, υπήρχε μια μακρόστενη τρύπα που έμοιαζε σαν είσοδος σε κάτι. Μπαίνοντας κατευθείαν μέσα, βρέθηκε σε ένα στενότερο δωμάτιο που βρώμαγε αφόρητα. Φωτίζοντας με τον φακό, αντίκρισε έντρομος το πιο ανατριχιαστικό θέαμα που είχε αντικρύσει ποτέ στην ζωή του. Ολόγυρα από το δωμάτιο, αντί για χώμα υπήρχαν τα αποσυνθεμένα πτώματα όλων όσων έσερναν οι λύκοι τόσο καιρό, καθώς και το σκελετωμένο πτώμα της Μάρθας, που κατάφερε να το αναγνωρίσει μονάχα από τα ρούχα που κρεμόντουσαν ακόμα από επάνω του.

Στερεωμένα το ένα δίπλα στο άλλο, είχαν σχηματίσει με τα σώματα τους έναν ανθρώπινο τοίχο, που σόλιζε με τις σάπιες σάρκες τους το δωμάτιο αυτό. Τα μάτια όλων είχαν αφαιρεθεί από τα σώματα τους και είχαν τοποθετηθεί στο κέντρο του δωματίου σχηματίζοντας έναν μικρό κύκλο, έχοντας ανάμεσά τους από μία μαύρη πέτρα και αυτά.

Ξαφνικά όλα τα μάτια στράφηκαν προς το μέρος του κοιτάζοντας τον. Κροταλίζοντας οι μαύρες πέτρες που είχαν ανάμεσα τους, ταυτόχρονα άρχισαν να κροταλίζουν και οι πέτρες με τα κρανία που υπήρχαν στο πίσω δωμάτιο. Αμέσως σε όλο τον χώρο άρχισε να ακούγεται ένας ανατριχιαστικός θόρυβος από τα κρανία που κτυπούσαν το ένα το άλλο σαν ένα είδος ενός απόκοσμου συναγερμού.

Βγαίνοντας ο Άντονι από το μικρό αυτό δωμάτιο, βρέθηκε και πάλι στον κυρίως χώρο. Κοιτάζοντας έκπληκτος τον κύκλο των κρανίων που χτυπιόντουσαν σα δαιμονισμένα, αμέσως είδε έναν μαύρο καπνό ο οποίος είχε αρχίσει να εμφανίζεται στο κέντρο ακριβώς του κύκλου που σχημάτιζαν τα κρανία,

σταματώντας αυτομάτως κάθε κροτάλισμα. Και ύστερα εμφανίστηκε μπροστά του η Μάρθα. Μα πριν προλάβει να πει κάτι, η Μάρθα αντικαταστήθηκε από την Ελεάνα και αμέσως μετά άρχισε να παίρνει την μορφή των έξι κυνηγών και τέλος από όλους αυτούς που είχαν πεθάνει μέσα στον στάβλο. Την ώρα που αντικριζε τον πατέρα του για άλλη μια φορά, αμέσως ο φακός του έσβησε.

Βυθισμένος στο πυκνό σκοτάδι, ο Άντονι κτυπούσε τον φακό του προσπαθώντας να τον ανάψει ξανά. Μα κάθε προσπάθεια που έκανε κατέληγε στο κενό. Ακούγοντας έναν τσιριχτό ήχο σαν κροτάλισμα, μέσα από το σκοτάδι ξεπρόβαλαν δύο λαμπερά μάτια που στο κέντρο τους υπήρχε μια κόκκινη κάθετη γραμμή. Νιώθοντας την ζεστή του ανάσα σχεδόν μπροστά από το πρόσωπο του, ο Άντονι στεκόταν ακίνητος στην θέση του.

Τόση ώρα είχε καταφέρει να καταπολεμήσει κάθε αρνητικό συναίσθημα που είχε το θράσος να εμφανιστεί, με την ελπίδα ότι θα κατάφερνε να τον αποδυναμώσει. Μα τώρα πώς μπορούσε να πολεμήσει το μεγαλύτερο από όλα; Αυτό του φόβου που είχε αρχίσει να νιώθει αντικρίζοντας μέσα στο σκοτάδι αυτό το πλάσμα.

“Πουάω αγόρι μου...”, άκουσε μια τρεμάμενη φωνή να του λέει.

Ήταν η φωνή του πατέρα του.

“Δεν μπορεί να είναι αυτός... Παιζει μαζί μου αυτό το πλάσμα...” σκέφτηκε ο Άντονι παραμένοντας στην θέση του.

“Προφανώς η οσμή του φόβου μου του έδωσε την ένδειξη ότι μπορεί να μου προκαλέσει κι άλλα συναισθήματα...” σκέφτηκε αμέσως μετά.

“Έλα σε εμάς γιε μου... Είναι και η μητέρα σου εδώ... Σε περιμένουμε...”, άκουσε την φωνή να του λέει εκλιπαρώντας.

-Οι γονείς μου δεν έκαναν τίποτα για να αξίζουν την θέση τους εδώ πέρα μπάσταρδε! φώναξε με όση δύναμη είχε μέσα του ο Άντονι.

Μα γρήγορα σώπασε ξανά, μόλις είχε συνειδητοποιήσει ότι είχε αφήσει την οργή να τον καταβάλει. Τόσος κόπος και άρχισε να αποτυχαίνει στα πρώτα κιάλας λεπτά της συνάντησής

του με το κτήνος. Μα είχε πολύ λίγες μέρες στην διάθεσή του για να μπορέσει να προετοιμαστεί πράγματι σωστά. Κάθε μέρα που περνούσε την ένιωθε σαν βουνό επάνω του, αφού δεν ήξερε για πόσο ακόμα το πλάσμα αυτό θα τους προετοίμαζε μέχρι να αποφασίσει πότε θα ήταν η κατάλληλη στιγμή για να τους αποτελειώσει.

“Αντοι γιατί με άφησες μόνη...”, άκουσε αμέσως μετά μια γυναικεία παιδική φωνή.

Ήταν η Μάρθα.

“Αυτό ήταν το μοιραίο σου λάθος διαβολόσπερμα...” σκέφτηκε ο Άντονι, θυμούμενος τον λόγο που είχε καταλήξει εκεί.

Και αμέσως η έκφραση του προσώπου του νέκρωσε και πάλι. Με τα ίδια άψυχα μάτια που τον κοιτούσαν τόση ώρα, πλέον κοιτούσε και αυτός το πλάσμα αυτό. Νιώθοντας επάνω του το άγγιγμα του κτήνους, το μόνο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι επιτέλους θα συναντούσε την Μάρθα του. Και ότι όλα όσα είχε κάνει για εκείνην, άξιζαν μέχρι τελευταίας στιγμής. Και αν του δινόταν η ευκαιρία και σε κάποια άλλη ζωή, πάλι θα θυσιαζόταν για την αγάπη του αυτή.

“Η ζωή σου σου θνητέ δεν έχει καμία απολύτως αξία για εμένα...”, άκουσε να του λέει το κτήνος, κάνοντας τον χώρο να τρανταχτεί συθέμελα με την βαθεία μπάσα φωνή του.

Και αμέσως ένιωσε το άγγιγμά του να υποχωρεί. Αυτό έκανε τον Άντονι να συνειδητοποιήσει ένα πολύ σοβαρό λάθος πάνω στο σχέδιό του. Δίχως καθόλου αρνητικά συναισθήματα, δεν θα μπορούσε να γίνει ελκυστικός για ένα τέτοιο πλάσμα. Κι αν δεν μπορούσε να γίνει αρκετά ελκυστικός ώστε να τραφεί μέσα από αυτόν, πώς θα του περνούσε το δηλητήριο του; Έτσι άρχισε να επιτρέπει στον εαυτό του, να τον κυριαρχούν μικρές δόσεις αρνητικών συναισθημάτων, μέχρι να δει μια σοβαρή αντίδραση από το κτήνος.

Αν και δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένος για το ανάποδο του σχεδίου, ωστόσο έκανε ότι μπορούσε ελπίζοντας ότι δεν θα το παράκανε. Μέχρι που ένιωσε και πάλι επάνω του το άγγιγμα του κτήνους, μόνο που αυτή την φορά του προκαλούσε αρκετό πόνο. Βλέποντας τα μάτια του μέσα στο

σκοτάδι να μισοκλείνουν δείχνοντας ευχαρίστηση, κατάλαβε ότι προφανώς είχε αρχίσει ήδη να αντιλαμβάνεται την “γεύση” των συναισθημάτων του. Και τότε, μέσα στην αποπνικτική ατμόσφαιρα του δωματίου, ένιωσε άλλη μία παρουσία. Βλέποντας ένα φως να ακνοφέγγει από το μικρότερο δωμάτιο, παρατήρησε ότι σιγά-σιγά άρχισε να δυναμώνει όλο και πιο πολύ ερχόμενο συγχρόνως και προς τα έξω. Μέχρι που το φως του φώτισε όλο το δωμάτιο που βρισκόταν ο Άντονι με τον δαίμονα, αποκαλύπτοντας συγχρόνως και την πηγή του φωτός αυτού. Ήταν η μορφή της Μάρθας που έλαμπε ολόκληρη, φαινόταν τόσο ζωντανή και φρέσκια που σίγουρα θα έπρεπε να ήταν άγγελος.

Αμέσως το κτήνος έβγαλε την άκρη του δακτύλου του από το μέτωπο του Άντονι και δείχνοντας ότι δεν περίμενε κάτι τέτοιο, γύρισε απότομα πίσω. Αμέσως το σώμα της Μάρθας από εκτυφλωτικό φως, μετατράπηκε σε μια πύρινη μάζα φωτός έτοιμη να κάνει στάχτη τα πάντα στο πέρασμα της. Ο Άντονι νιώθοντας εξαντλημένος από την επαφή του με τον δαίμονα, έπεσε στα γόνατα στηριζόμενος στο έδαφος με τις παλάμες των χεριών του. Σηκώνοντας το κεφάλι όσο μπορούσε, αντίκρισε την Μάρθα που του χαμογελούσε γεμάτη ζεστασιά και αμέσως μετά σοβάρεψε απότομα στρέφοντας το βλέμμα της εξ ολοκλήρου προς τον δαίμονα. Σηκώνοντας τα χέρια της στο ύψος του λαιμού της, άνοιξε διάπλατα τα δάκτυλα της δημιουργώντας μια μικρή πύρινη μπάλα. Ύστερα αγγιζοντάς την με τα δάκτυλα της, όπως στεκόταν στον αέρα, την χώρισε στα δύο παίρνοντας από ένα κομμάτι της σε κάθε της χέρι. Κοιτώντας τα δύο αυτά τμήματα της πύρινης μπάλας, έσκυψε ελαφρώς προς το μέρος τους και ψιθυρίζοντας κάτι χτύπησε τις παλάμες τις με δύναμη στον αέρα. Ενώνοντας ξανά τα δύο αυτά κομμάτια με την σύγκρουση των χεριών της, αμέσως ξεχύθηκε ένα ποτάμι φωτιάς μέσα από τα χέρια της που πλησίαζε απειλητικά προς τον δαίμονα.

Εκείνος από την άλλη μεριά βλέποντας κάτι τέτοιο να τον πλησιάζει, άνοιξε διάπλατα τα χέρια του στον αέρα και αμέσως άρχισαν να εμφανίζονται πίσω από την πλάτη του ένα ζευγάρι φτερά. Αν και το μεγαλύτερο μέρος των φτερών έλειπε,

αποκαλύπτοντας έτσι μερικά τμήματα από τα σάπια κόκκαλά του, ωστόσο ήταν ακόμα αρκετά δυνατά ώστε να τον σηκώσουν επάνω από το έδαφος. Ταυτόχρονα όμως μ' αυτό, ο δαίμονας, έχοντας ανοικτό το στόμα του διάπλατα, άρχισε να εξαπολύει ορδές από σμήνη εντόμων τα οποία όμως μόλις πλησίαζαν την πύρινη ασπίδα της Μάρθας γινόντουσαν αμέσως στάχτη.

Χαμογελώντας ειρωνικά ο δαίμονας, άπλωσε το δεξί χέρι του προς τα κάτω και με τεντωμένη την παλάμη άρχισε να μαζεύει μέσα σε αυτήν όλες της μαύρες πέτρες που βρισκόντουσαν στο έδαφος. Λιώνοντάς της και με τα δυο του χέρια, δημιούργησε μια ρευστή μαύρη μπάλα που μέσα από αυτήν ηχούσαν απεγνωσμένες κραυγές αντρών. Ύστερα στριφογυρνώντας την στον αέρα με τρομερή δύναμη, δημιούργησε έναν μικρό στρόβιλο ο οποίος σε συνδυασμό με τις κραυγές άφηνε στον αέρα μια εκκωφαντική ηχώ. Μέχρι που την εξαπέλυσε με τρομερή δύναμη κατά πάνω της. Η σφαίρα, με το που άγγιξε την ασπίδα της Μάρθας, άφησε πίσω της μια μαύρη ουσία σαν πίσσα να κυλήσει έξω από αυτήν, αφήνοντας να την διαπεράσει μονάχα ένα λευκό κρανίο που ούρλιαζε στο πέρασμα του. Με το που ήρθε το κρανίο σε επαφή με την οντότητα της Μάρθας, την έκανε να χάσει τον έλεγχο των δυνάμεων της. Όσο βυθίζονταν το κρανίο μέσα στην Μάρθα, τόσο η πύρινη ασπίδα άρχισε να εξασθενεί. Και μαζί με αυτήν και το πύρινο ποτάμι που είχε πλησιάσει πια αρκετά τον δαίμονα.

Εκμεταλλευόμενος την αδυναμία της αυτή, άνοιξε το στόμα του και εξαπέλυσε άλλη μια ορδή από έντομα, τα οποία αυτή την φορά κάποια κατάφερναν να διαπεράσουν την ασπίδα της. Αρχίζοντας να καλύπτουν το σώμα της, η Μάρθα έπεσε στο έδαφος σχεδόν αποδυναμωμένη.

-Συγχώρεση... ήταν το πρώτο, αλλά και το τελευταίο πράγμα που είπε λίγο πριν χαθεί για πάντα.

“Έχεις ακόμα την αμαρτία επάνω σου, για να μπορέσσεις να μου εναντιωθείς, μικρή μου...”, άκουσε ο Άντονι αμέσως μετά να της λέει ο δαίμονας γελώντας γεμάτος ικανοποίηση.

Βλέποντας την αγάπη τής ζωής του να πεθαίνει για δεύτερη φορά, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει κανένα αρνητικό συναίσθημα μέσα του. Όλα ξεχύθηκαν σαν ένας χείμαρρος συναισθημάτων, κάνοντάς τον πιο ελκυστικό από κάθε άλλο θύμα που είχε συναντήσει το πλάσμα αυτό.

Με το πύρινο ποτάμι κάτω από τα πόδια του να υποχωρεί, ο δαίμονας κατέβηκε και πάλι στο έδαφος. Κρύβοντας τα φτερά του, άπλωσε το χέρι και με μία κίνηση σήκωσε τον Άντονι όρθιο αφήνοντας τον να αιωρείται στον αέρα.

“Εσσύ θα μου αναπληρώσεις κάθε δύναμη που έχασσα εδώ πέρα...”, του είπε ο δαίμονας και αμέσως βύθισε όλα του τα αγκάθια στο κορμί του Άντονι.

Ρουφώντας αχόρταγα κάθε αρνητικό συναίσθημα, που λόγω της παρουσίας της Μάρθας είχαν όλα φτάσει στο αποκορύφωμα τους, ο δαίμονας άρχισε να δυναμώνει και πάλι. Ο Άντονι νιώθοντας τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, αντικρίζοντας από εκεί ψηλά που ήταν την πεσμένη οντότητα της Μάρθας, χαμογέλασε από ευτυχία ξέροντας ότι πολύ σύντομα θα ήταν μαζί της, αφήνοντας την καρδιά του να την κατακλύσει μονάχα η αγάπη, τίποτε άλλο.

Και τότε ο δαίμονας κάνοντας μερικά βήματα πίσω, κοίταξε τον Άντονι με ένα ύφος γεμάτο απορία.

“Τι μου έκανες...”, αναφώνησε το πλάσμα δείχνοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

“ΤΙ ΜΟΥ ΕΚΑΝΕΣΣΣ”, ούρλιαξε αυτή την φορά, αφήνοντας το χέρι του να πέσει κάτω και μαζί με αυτό και ο Άντονι.

Μην μπορώντας να τον κρατήσουν τα πόδια του, ο Άντονι σωριάστηκε στο χώμα προσπαθώντας να πάρει μερικές ανάσες, καθώς προσπαθούσε να ανακτήσει και πάλι τις δυνάμεις του.

-Το ήξερα ότι το μόνο συναίσθημα που δε θα άντεχες θα ήταν η αγάπη... του είπε κοιτάζοντάς τον, καθώς έβλεπε να πνίγεται ο δαίμονας μπροστά στα μάτια του.

Με όσες δυνάμεις του είχαν απομείνει, ο Άντονι άρχισε να σέρνεται προς το μέρος του κτήνους, αγγίζοντας αυτή την φορά το πρόσωπο του με την δική του παλάμη.

-Σε συγχωρώ, του είπε εννοώντας το πραγματικά.

Ακούγοντας κάτι τέτοιο, ο δαίμονας άρχισε να ουρλιάζει σα τρελός, αφού η δύναμη της συγκώρευσης ήταν ακόμα πιο καταστροφική για εκείνον από αυτή της αγάπης. Κάτι που άργησε να αντιληφθεί ο Άντονι, μα χάρης τα τελευταία λόγια της Μάρθας μπόρεσε να το καταλάβει.

Ουρλιάζοντας ακόμα ο δαίμονας, δείχνοντας πόσο πολύ υπέφερε, ο Άντονι είδε το φολιδωτό του δέρμα να κοκκινίζει πάρα πολύ. Μέχρι που άρχισε να πυρακτώνει ολόκληρο βγάζοντας πυκνούς καπνούς. Ξαφνικά τα ουρλιαχτά σταμάτησαν και το μόνο που έμεινε, ήταν ένα μικρό σύννεφο σκόνης από την στάχτη που είχε απομείνει.

Πλησιάζοντας σερνόμενος ακόμα την Μάρθα, πέρασε το χέρι του μέσα από την ακνή πια ασπίδα της αγγίζοντας μετά από τόσο καιρό ξανά το πρόσωπό της. Αμέσως ένιωσε μια αφύσικη ζεστασιά να του κατακλύζει το κορμί ξεκινώντας από τις άκρες των δακτύλων του, κάνοντας την Μάρθα να ανασηκώσει ελαφρά το κεφάλι της προς το μέρος του.

-Τα κατάφερες, είπε χαμογελώντας του στοργικά.

-Χάρη σε σένα, της απάντησε ο Άντονι νιώθοντας τα μάτια του υγρά από τα δάκρυα που είχαν αρχίσει να σχηματίζονται.

-Εσύ όμως πώς... θέλω να πω..., συνέχισε ο Άντονι να της μιλά, μα δεν ήξερε τι να πει.

-Αν μια ψυχή καταφέρει κάποιος να την αγαπήσει πραγματικά, ακόμα και μετά τον θάνατο του κορμιού που την φιλοξενούσε, ότι κι αν έχει κάνει, συγχωρείτε. Γιατί για να αγαπηθεί τόσο πολύ, σημαίνει ότι το ίχνος που άφησε επάνω στην γη, είναι σημαντικότερο από τα λάθη της, του απάντησε η Μάρθα δείχνοντας την ευγνωμοσύνη της μέσα από ένα χάδι στο πρόσωπο του Άντονι.

-Δεν θέλω να σε χάσω ξανά..., της είπε ο Άντονι ξεσπώντας πια σε λυγμούς.

-Δώσε χρόνο... στον χρόνο... και όταν φτάσει η στιγμή που αναζητάς, να είσαι σίγουρος ότι κανείς δε θα την εμποδίσει! Μέχρι τότε όμως, έχεις πολλά όσο και σημαντικά πράγματα ακόμα να κάνεις! Είναι σημαντικό να αφήσεις πίσω και εσύ το δικό σου ίχνος αγάπης! Μόνο έτσι θα καταφέρεις να δώσεις

έναν νόημα και σκοπό στην υπόλοιπη ζωή σου. Του είπε κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

Ο Άντονι ακούγοντας αυτά τα λόγια από το στόμα μιας ύπαρξης που ποτέ δεν είχε σταματήσει να αγαπά, γέμισε την ψυχή του με κουράγιο, δύναμη, αλλά και αισιοδοξία. Ένα δώρο πολύτιμο για κάθε άνθρωπο.

-Τώρα πρέπει να φύγω, του είπε για άλλη μια φορά.

Τραβώντας ήρεμα το χέρι της από το πρόσωπο του Άντονι, η Μάρθα άρχισε να χάνεται σιγά-σιγά μέσα στο πυκνό σκοτάδι του δωματίου.

-Σε αγαπώ, του ψιθύρισε λίγο πριν χαθεί τελείως, αφήνοντας στο μυαλό του αγαπημένου της μονάχα μια γλυκιά ανάμνηση.

Πλέον ο Άντονι είχε όλα όσα πραγματικά χρειαζόταν για να συνεχίσει την ζωή του μακριά από τον αβυσσαλέο κόσμο της θλίψης. Κατάλαβε ότι έπρεπε να σταματήσει να αναζητά αυτό που είχε χάσει, έτσι ώστε να μπορούσε να δει αυτό που ήδη είχε. Και αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο από το νόημα της ίδιας της ζωής. Γνωρίζοντας τον εαυτό σου, η ζωή αποκτά το νόημα που εσύ της δίνεις.

Βγαίνοντας ο Άντονι από το πηγάδι, αφού πήρε πρώτα μερικές ανάσες, έτρεξε αμέσως να συναντήσει τους συγχωριανούς του, θέλοντας να τους απαλλάξει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από την αγωνία τους. Αφού τους εξήγησε πρώτα τα πάντα, ο ίδιος έχοντας ανάγκη από λίγη ξεκούραση, παρέμεινε στον αχυρώνα.

Εκείνοι μη πιστεύοντας στα αυτιά τους και νιώθοντας ελεύθεροι ξανά, βγήκαν τρέχοντας έξω από το καταφύγιό τους θέλοντας να απολαύσουν ύστερα από τόσους μήνες, τον καθαρό αέρα.

Αφού πέρασαν οι πρώτες ημέρες και άρχισαν να ξαναβρίσκουν την ηρεμία τους, έβγαλαν τα πτώματα έξω από το πηγάδι και θέλοντας να είναι καλυμμένοι, για κάθε ενδεχόμενο, τα έκαψαν όλα.

Ποτέ δεν είπαν σε κανέναν τι είχε συμβεί, γιατί φοβόντουσαν ότι, είτε θα τους περνούσαν για τρελούς, είτε δεν θα ξαναπάταγε ποτέ κανείς το πόδι του στο χωριό τους. Κάτι

που θα απέβαινε μοιραίο στο να μπορέσει η μικρή κοινότητά τους, να αναπτυχτεί και πάλι. Για αυτό, όσο ακόμα γινότουσαν πιστευτοί, έλεγαν σε όσους από τα γύρω χωριά ρωτούσαν, ότι οι περισσότεροι συγχωριανοί τους, θέλοντας να ακολουθήσουν ένα καλύτερο μέλλον, πήγαν στην μεγαλούπολη.

Ωστόσο στο νεκροταφείο του χωριού έστησαν άδειους τάφους για να μπορούν να τιμήσουν τους νεκρούς τους, για ό,τι πρόλαβαν να προσφέρουν πριν από τον άδικο χαμό τους, χωρίς όμως να γράψουν επάνω τα πραγματικά ονόματα εκείνων που έλεγαν ότι πήγαν στην μεγαλούπολη για ένα καλύτερο μέλλον.



Ένας χρόνος ακριβώς είχε περάσει από την ημέρα της απελευθέρωσής τους, όπως είχαν ονομάσει “εκείνη” την ημέρα οι κάτοικοι του χωριού.

Η ημέρα της επετείου ξημέρωσε και ο ήλιος είχε αρχίσει να σηκώνεται ψηλά, όταν την πρωινή ησυχία του χωριού άρχισε να ταραξεί ο ήχος της μηχανής ενός αυτοκινήτου που πλησίαζε από την μεριά του δάσους.

-Είσαι σίγουρος ότι δε καθήκαμε; ρώτησε η κοπέλα τον αρραβωνιαστικό της που οδηγούσε σας χαμένος θέλοντας να φτάσουν στο χωριό.

-Και βέβαια είμαι σίγουρος! Να... Βλέπεις αυτό το δάσος; Από εκεί είναι η είσοδος του όμορφου και γραφικού χωριού που θέλω να σε πάω, της είπε εκείνος δείχνοντάς της με καμάρι τα πρώτα δέντρα από ένα καταπράσινο δάσος.

-Αααααα κοίτα! Ένα πηγάδι! του είπε εκείνη ενθουσιασμένη, μιας και ως παιδί της πόλης είχε δει πηγάδια μόνο σε φωτογραφίες, σε ταινίες και στην τηλεόραση.

-Σταμάτα, σταμάτα! του φώναξε κουνώντας τα χέρια της χαρούμενη.

-Ωω έλα τώρα! Σαν παιδί κάνεις! της είπε ο αρραβωνιαστικός της δείχνοντας να αδιαφορεί για την αιτία του ενθουσιασμού της.

-Αν δε σταματήσεις αμέσως, θα σου γκρινιάζω **όλη** μέρα! του είπε εκείνη παίρνοντας το δέηθεν αυστηρό της ύφος.

Ήξερε ότι με αυτήν την τακτική τον έκανε πάντα ό,τι ήθελε. Γιατί, πραγματικά, κανείς δεν μπορούσε να αντέξει την γκρίνια της.

-Τόσα όμορφα τοπία..., το πηγάδι της έκανε εντύπωση... μουρμούρισε ελαφρώς νευριασμένος ο σύντροφός της κόβοντας εντελώς ταχύτητα και σταματώντας.

Βγαίνοντας και οι δύο από το αμάξι, πλησίασαν το στόμιο του πηγαδιού και η κοπέλα κοίταξε πρώτη προς τα μέσα.

-Έλα λοιπόν... Τί περιμένεις!... **Σε παρακαλώ...** Βγάλε ένα νόμισμα να το ρίξουμε στο πηγάδι και να κάνουμε μια ευχή...

ΤΕΛΟΣ